

DOMOVINA

Nahaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne priložnosti ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

„Zmaga pravice“ — pesek v oči!

„Principiis obsta, sero medicina paratur.“ „Slovenski Narod“ prinesel je najprej pod naslovom „Zmaga pravice“ veselo vest, da je boj za ravnopravnost slovenskega jezika pri graškem nadsodišču končan, da se je vršila prvič 29. grudna m. l. pri istem obravnavi v slovenskem jeziku; za nekaj dni potem je sprejel pod naslovom „Prva slovenska prizivna razprava pri nadsodišču v Gradcu“ v svoje predale na prvi strani daljši dopis iz Celja, v katerem se poroča o razpravi sami, se opozarja na nekatere „nedostatke“ in se konečno poje slavošpev, povdarja „doslednost slovenskih pravnikov“, „narodni zavesti in hvala vsem onim možem, ki so začeli ta boj, in onim, ki so ga krepko nadaljevali“.

Trositi to vest in to poročilo med svet, je treznemu juristu in politiku nedoumno. Širše mase in lajki, ki stvari ne umejo in razmere dobro ne poznajo, so s tem uverjeni, da je „boj za ravnopravnost slovenskega jezika pri nadsodišču v Gradcu končan“. Neverjetno je, da je „Slovenski Narod“ sprejel tako vest in tak dopis, katera ne odgovarjata resnici in sta celó v protislovju z dejanskimi naredbami poročevalca, iz katerih sledi vse kaj drugega, nego „zmaga pravice“, ravno nasprotje tega, kar si on domišljuje. Gotovo nista prišla iz peresa jurista, ter smo prepričani, da nikakor ne moreta uga-jati gospodu dr. Jurju Hrašovec, kateri je svoječasno na kongresu slovenskih odvetnikov in notarjev v Ljubljani, kot predlagatelj oistre resolucije, tako odločno zastopal ravnopravnost našega jezika pri graškem nadsodišču in ožigosal krivično postopanje tega.

Ta vest in dopis, v katerih se trdi, da je boj za ravnopravnost našega jezika pri istem nadsodišču že končan, odklanjata naravnost nadaljevanje boja; tendenca dopisnika je jasna: pomiriti in razorožiti narod nasproti

krivičnemu postopanju graškega nadsodišča! Izreka dopisnik le potrebo, da se še „nekateri nedostatki“ odpravijo, in sicer:

1. da se obravnava okliče v slovenskem jeziku,
2. da se pri istej poroča v slovenskem jeziku in
3. da se razsodba proglasi v slovenskem jeziku.

Povdarjati je bilo treba še eden „nedostatek“, da se namreč tudi zapisnik, ki se je pri oni obravnavi le deloma zapisal v slovenskem jeziku, zanjeprej zapiše v celoti v tem jeziku. Na ta „nedostatek“ je dopisnik pozabil. Sedaj imamo vse „nedostatke“ pred seboj, ker po našem skromnem mnenju drugih ni; in če bi bili „vsi ti nedostatki odpravljeni“, smemo še le z gotovostjo reči, da se je slovensko obravnavalo.

Kaj smo torej dosegli prav za prav? Nič! Da smejo slovenske stranke spregovoriti pri graškem nadsodišču v svojem maternem jeziku. — to je tisti „lepi vspeh“, kateri dopisnik opeva; in s tem je ravnopravnost dosežena, je „pravica zmagala“, ter imamo sedaj „slovensko obravnavo“ pri graškem nadsodišču. Pač žalostno!

Ako se obravnava okliče, ako se poroča, ako se razsodba proglašja v nemškem, in le zapisnik deloma, gledé tega kar slovenska stranka predlaga, zapisuje v slovenskem jeziku, — pač ne moremo reči drugače, nego s težkim srcem vzdihniti, da se je „slovenska obravnavo“ vršila v nemškem jeziku! Kajti slovenski stranki dovolilo se je le spregovoriti v njenem jeziku. In če se je poleg tega obljubilo po končani obravnavi, da se stranki priobči pismena razsodba tudi v slovenskem jeziku, s tem še ni rečeno, da je ta izdaja avtentična; saj take, iz nemškega na slovenski jezik prevedene razsodbe dobivamo tudi od najvišega sodišča iz Dunaja, in smo jih od sodnih dvorov sploh dobivali do dandanes po starem civilno-pravdnem redu v čisto slovenskih pravnih.

Najviše sodišče je na pritožbo naših odličnih pravnikov spoznalo, da je z ozirom na to, da novi civilno-pravdni red v jezikovnem prisanju nič ne določa, reševati in obravnavati, kakor po starem zakonu, slovenske pravde pri graškem nadsodišču v slovenskem jeziku, ker mora to, kar je veljalo poprej za pismeno pravdo, sedaj veljati po novem zakonu tudi za ustno pravdo. Na ta izrek, ki je za nas res velika moralna zmaga, se je nadsodišče v Gradcu sicer sklicevalo in reklo, da se „klanja“ istemu; storilo je faktično pa drugače.

Sodni dvori reševali so po starem zakonu v tajnih sejah pravde; v teh poročalo, sklepalo in razsojevalo se je vse v nemškem jeziku, ker ta jezik je notrajni uradni jezik sodišč. Danes pa je stopila na mesto pismene pravde javna ustna obravnavo, in le posvetovanje senata je tajno. Pri tej javni ustni obravnavi nima nič opraviti notranji uradni jezik sodišč, in veljati mora kot obravnavalni oni deželni jezik, katerega se stranke poslužujejo v pravdi. Pri posvetovanju senata, ki je tajno, se sodni dvor, če hoče, posluži makari kineškega jezika; kar se godi za kulisami senata, nas nič ne briga, — pač pa to, kar se javno v pričo strank razpravlja. Posledica temu je, da se mora pri obravnavah na sodnih dvorih v pravnih, v katerih se stranke poslužujejo izključno slovenskega jezika, — oklicati pravdno stvar, poročati, proglasiti sklepe in konečno razsodbo ter slednjič zapisati tudi zapisnik edino le v slovenskem jeziku; kajti vse to vrši se javno pred strankami, katere so upravičene poslušati in razumeti, kar se čita in proglašja, eventualno popravljati in protestovati proti temu, kar resnici ne odgovarja, — da zamorejo svoje predloge staviti.

Tega načela držé se vsi sodni dvori I. instance in tudi vsi sodni dvori II. instance v onih deželah, kjer je pripoznanih več deželnih jezikov, — sešobno pa v Inomostu in celó v

LISTEK.

Doma in na tujem.

Poučna povest za narod.

Poljski spisal Felicijan Pintowski.

Poslovenil Podravski.

Žid gre po knjigo, jo pregleda ter vrnivši se, še enkrat prešteje liste.

„Ne manjka nobeden“, reče, „toda ne žalite se, Jožek, kajti kar ni prišlo sedaj, pride drugokrat, samo ne stavite tako mnogo, kakor zadnjič, ker bi ne mogli dolgo vstrajati.“

Jožek že ni slišal teh besed, tako je bil zamišljen. Zateleban v listke, ležeče na mizi, ni niti zapazil, da je dospelo nekoliko njegovih znancev v sobo.

Po manjših trgih dobi se v loterijski uradih tudi pijača. Prišleci so zaželeli od Žida višnjevca in zagledavši Jožka, jeli so mu ga ponujati. Jožek je vzel kupico, jo izpraznil, potem pa se delal, kakor bi poslušal razgovor, ker se je smehljaj, toda to je bil bedast, nespameten smeh, kajti Jožek že ni vedel, kaj se je godilo z njim, tako je bil omamljen. Nalivali so mu kupico za

kupico ter mu jo dajali v roko in on jih je stroju podobno praznil, niti ne znajoč da pije, kar je močno zabavalo navzoče.

Nikdar še ni bil izpil Jožek nakrat toliko žganjice, torej se mu je jelo kmalu vrteti v glavi, kar je vzbudilo med davnimi njegovimi znanci smeh in šalo, toda Jožek jih ni razumil. Sedel je na stol ter bedasto zrl okrog sebe, časih je spregovoril kake nerazumljive besede, kimal z glavo ter naposled zaspal. Tovariši so se razšli in Žid, gledajoč nekaj časa Jožka, je poslal fantina po nekaj na trg. Čez malo časa se je fantin vrnil, privedši s seboj nekega kmeta.

„Gospodar“, reče kmetu loterijski uradnik, „tu imate kupico žganjice in kadar pojedete domov, odpeljete s seboj Jožka na njegov dom, ker je nekako slab in nekoliko pijan in dasi ravno vam bo nekoliko od rok, upam vendar, da sosedu to učinite. Ako se kmalu odpravite, dobite še jeden kozarec.“

Na tak način se je iznebil Žid obupnega Jožka, kateri drugega dne ni niti vedel, kako je prišel domov. Celo dvomil je nad tem, ali je bil v mestu in vse se mu je zdelo kot čudne, nerazložne sanje. Od tega časa bil je otožen in

tako molčeč, da niti Jožefova, niti kdo drugi ni izvedel od njega, koliko je postavil in če je zadel ali ne.

Antona se je Jožek ogibal, Anton pa, dasi ravno bi bil rad govoril z njim, vendar ni prišel k njemu v hišo, ker se je bal njegove žene kakor ognja. — Naposled po nekolikodnevni preži se je Antonu posrečilo dobiti Jožka na vrtu.

„Čemu se me tako ogibate?“ vpraša Anton. „Radoveden sem vendar, koliko ste zadeli?“

Jožek je molčal.

„Ako že imate denar, ne odlašajte dalje z vračilom“, nadaljuje Anton, „ker čez par dnij ga bom potreboval.“

„A kaj porečete, ko bi ga ne imel?“ reče Jožek.

„Ha, to bi bilo slabo“, odvrne Anton, „ker moram plačati nekega Žida ob določenem času.“

„A kedaj imata obrok?“ vpraša znova Jožek. Ko bi bilo to po naslednjem žrebanju, pa bi vam vrnil. „Žrebanje bo čez osem dnij.“

„Kako?“ zakliče Anton navidezno začuden, „ali mar niste zadeli?“

„I nū, vam moram priznati, da ne, toda vidite, če mi da žena denar, pa vam ga vrnem po bodočem žrebanju, to je čez osem dnij.“

Trstu; samo graško nadsodišče dela izjemo in krivico slovenskemu narodu, ker je navzlic jasni razsodbi najvišjega sodišča na Dunaju slovensko pravdo oklicalo v nemškem jeziku, zapisalo zapisnik večinoma v nemškem jeziku in proglasilo razsodbo v nemškem jeziku, vse to pri javni ustni obravnavi dne 29. grudna 1898 v navzočnosti slovenske stranke.

Jasno je torej, da pri oni civilni obravnavi še čisto nič nismo dosegli, da „pravica ni zmagala“ in da treba našim narodnim odvetnikom pripraviti se na daljni trdi in težki boj za dosego ravnopravnosti našega jezika pri graškem nadsodišču. Dopisnik, kateri poroča v „Slovenskem Narodu“, da se je zvršila „prva slovenska obravnava 29. grudna 1898 pri graškem nadsodišču in da je s tem pravica zmagala“, — vrgel je narodu pesek v oči in dal potuho graškemu nadsodišču, katero se gotovo veseli „lepega vspeha“, da je ostalo vse pri starem, kakor nekdanj, ko se je v svetovalstveni zbornici oklicala pravdna reč, poročalo, sklepalo in razsojevalo le v nemškem jeziku v slovenski pravdi, — kateri sklepi in razsodbe so se slovenskim strankam priobčile prevedene od nižje ali I. instance na slovenski jezik, ki seveda ni avtentičen. Graško nadsodišče „more se le veseliti“ tega novega vspeha, ker, kakor se poroča, ni imelo proti sebi one prejšnje doslednosti in odločnosti, kateri bi stopili v smislu najvišje odločbe na prste jasni obstrukciji istega, ker je ravno vsled tega zmagalo in obravnovalo brez protesta v nemškem jeziku slovensko pravdo.

Čuditi se sploh moramo, kako je „Slovenski Narod“ mogel priobčiti tak dopis, kateri tudi kompromituje znanega narodnega odvetnika dr. Jurja Hrašovec, ki je med prvimi kot poročevalec pri zborovanju slovenskih pravnikov v Ljubljani predlagal resolucijo, v kateri je med drugim zapopadeno, da se slovenski odvetniki, notarji, odvetniški in notarski kandidati s častno besedo zavežejo, da nikdar ne podpišejo zapisnike, ki niso sestavljeni v slovenskem ali hrvaškem jeziku, da bodo pri vsaki obravnavi v Gradcu pravico slovenskega jezika branili do skrajnosti, da bodo vselej provocirali senatni sklep, proti vsakemu, ki to pravico zanika, se pritožili in celo, če treba, stopili v obstrukcijo.

Iz dopisa, kateri je „Slovenski Narod“ razširil med svet, pa nič ne vidimo, da bi se bilo v tem pogledu kaj ukrenilo pri znameniti obravnavi od 29. grudna 1898, do katerega dne od onega kongresa niti pol leta ni minulo. Zastopnik ni zahteval, da se okliče pravdna stvar, da se poroča, zapiše zapisnik in proglasijo sklepi in razsodba v slovenskem jeziku, — ni protestoval proti temu, da se je vse to storilo v nemškem jeziku, — ni provociral nobenega senatnega sklepa v tem pogledu, — se ni mogel zaradi tega pritožiti proti očito krivičnemu postopanju nadsodišča, katero se ni držalo najvišje odločbe, ki je bila sprejeta enoglasno „in plenissimco“ je marveč proti isti stopilo naravnost v obsruk-

cijo. Ako je to resnica, moramo žalostjo konstatovati, da pri zadnji obravnavi se ni postopalo v smislu one resolucije, ali se pri istej ni aktiviralo, — in moramo potrtno srcem izjaviti, da sami podiramo, kar smo z veliko težavo in požrtvovalnostjo sezidali!

Slovenski pravniki, odvetniki! Ako hočete, da naša opravičena in v zakonu utemeljena pravda zmaga, nadaljujte v smislu one resolucije z resno doslednostjo in vso odločnostjo začeti boj za ravnopravnost našega jezika pri graškem nadsodišču! Saj imamo trdno podlago, — odločbo najvišjega sodišča. Na tej podlagi delujte dalje in borite se za pravično stvar! Zahtevajte takoj pri začetku obravnave, da se pravdna reč okliče, da se poroča, zapisnik zapiše, sklepi in razsodbe proglasé v slovenskem jeziku, — ker le tedaj, če to storite in provocirate senatni sklep, imate pravico pritožiti se na najvišje sodišče! Sicer ostanete pri starem in „slovenske obravnave“ vršile se bodo, kakor se je to zadnjič zgodilo — v nemškem jeziku ter nam mora vsaka nada na „zmago pravice“ pri graškem nadsodišču vsahniti! Živela torej resolucija, sklenjena enoglasno na kongresu slovenskih pravnikov v Ljubljani!

Novoletne nade.

Prekoračili smo prag novega leta. Kakor v vsakdanjem življenji slehern človek, tako si tudi v politiki želi vsakter bojevnik srečnejše dobe v novem letu, več veselja in zadovoljnosti, pa stalne — koristi! V vsakdanjem življenji vošči drug družemu za novo leto sreče in veselja, v politiki dotični krogi za državo in posamezne narode — boljših časov in več pridobitev.

Od novega leta imamo menda Slovenci v Avstriji, v obče pa Slovani v avstro-ogrski državi — povoda dovolj, zahtevati obilo boljšega, pred vsem pa zboljšanja zanemarjenih interesov svojega naroda in od vlade garancij, da bomo to kar je poslancem našim obljubila, tudi dosegli!

Čas hiti in nič ne čaka; med tem ko mi na vladine dobrote čakamo, maste se Nemci pri polnih mizah, a mesto da bi nam k napredovanju pomagala, nas na vse mogoče načine zadržuje — ovira, kaj je uprav nezaslišano.

Zakaj ni avstrijska vlada vsem narodom enako pravična? Saj so vendar vsi veje enega debla! Državo vzdržujejo vendar vsi — ne pa samo Nemci in Italijani!

Politične razmere v Avstriji že nekaj časa niso normalne in zdrave, a naša diplomacija se malo briga za ureditev istih.

Vlada pač zna izkoriščati in uporabljati svojo moč proti slabejšim, proti nevarnim rogoviležem in prekučevalcem je ne zna! Kdo pa je državi bolj sovražen kot irredenta in nemškonacionalni ljudje? Ali vlada ne vé kakšne ideje ti ljudje goje napram državi? Ali se njih politična stremljenja in cilj ujemajo z interesi avstrijske države.

Tega vsaj trezen človek ne bo trdil! In vendar se tem ljudem nič ne zgodi. V državi,

kjer se žive, rogovilijo, spodkupujejo nje ugled in red, a se jih nihče ne dotakne, o Slovencih in Slovanih avstrijskih pa kriči ta poulična tolpa, da so „parslavisti“ in neodkritosrčni ljudje.

Vladni krogi so zašli tako daleč, da na taka drzna sumničenja rajše verujejo nego na očitno počenjanje nemškonacionalne in irredentovske klike.

S takimi odnošaji se moramo boriti Slovenci v Avstriji, in vkljub temu da doprinašamo v besedi in dejanju dokaze lojalnosti in zvestobe do države in dinastije, vse žrtve in bremena v korist države, se nam vendar ne da uživati tistih državljanskih pravic v polnej meri, kot drugim ljudem!

Ali bo novo leto prineslo nam košček boljše prihodnosti! Mi ne vemo, pač pa močno dvomimo.

Naših zastopnikov v državnih in deželnih zborih dolžnost je, pritiskati na vladu z vso dano jim močjo, da nas v novem letu ne prezira kot beračev za vrati, marveč, da nam dá naš del pravic in plačila kot enakopravnim državljanom, naj bo to Nemcem in Lahom všeč ali ne. Pravice pa zahtevamo!

Vzhodno vprašanje ob novem letu.

Evropska politika čuti ob začetku nastopivšega leta neko notranjo zadovoljnost. Državniki stoječi danes na krmilu izražajo to svojo zadovoljnost več ali manj glasno in uverjavajo dobrodušni svet, da se jim je posrečilo rešiti ugodno v zadnjih letih najbolj pereči del starodavnega „vzhodnega vprašanja“, namreč pomiriti otok Kreta in mu podeliti zahtevano samoupravo, ter s tem zopet odložiti konečno rešitev skozi sto in stoletja kulturni svet vznemirjajočega vprašanja, na nedoločen čas.

Daloma imajo prav, ki menijo, da smejo obrniti svojo skrb na druga vprašanja zahtevajoča istotako nujno ugodne rešitve.

V resnici pa ne smemo in ne moremo pustiti iz svojega vida naloge, katera čaka evropsko politiko. Dogodki na vzhodu, zlasti na Balkanu, zahtevajo evropskega posredovanja, zahtevajo, da politiki evropskih kabinetov ne govorijo samo lepe tolažilne besede o balkanskih narodih, temveč, da delajo z vso resnobo in požrtvovalnostjo na brzo vresničenje pravičnih zahtev slovenskih narodov na Balkanu.

Besednjak diplomacije tičočé se Balkana mrgoli same hinavščine in zavijanja. Ozrimo se n. pr. na leta 1875—76. Sredi strahovitih bojov v Bolgariji, predlagala je Evropa, naj uvede Turčija potrebne reforme. Turčija je seveda po svoji navadi obetala vse mogoče, a storila ni ničesar. In zakaj se je upirala Turčija, na čelu jej sultan, predlaganim preosnovam? Vzroka je iskati v turški veri. V „koranu“, mohamedanskem sv. pismu, je pisano, da raja ne more biti ravnopravna z mohamedanci, in dokler odločujejo v Turčiji koran in njegovi propovedniki, dotlej ni mogoče govoriti o premembah.

„Toda“, seže mu Anton v besedo, „ne mislim čakati. Ne morem, ako nočem, da me zarubijo radi vas. Razločno vam povem, da počakam še pet dnij in čez pet dnij, ako ne odkupite posestva, moram ga prepustiti Židu, kateremu sem dolžan in takrat kar se zgodi, to se zgodi, samo jeziti se ne smete náme, ker Bog mi je priča, da nimam drugega sredstva ter moram plačati o pravem času.“

Nasledki loterije.

Čez pet dnij po tem razgovoru je Jožek, pozvan po krčmarju, hitel v krčmo, kjer ga je čakal nek Žid iz mesta. Razgovor bil je kratek. Žid je povedal Jožku, da je Aron dobil od Antona vse Jožkovo posestvo s hišo vred ter je prišel vprašat, ali ga more Jožek takoj odkupiti, kajti, če ga ne more, ali noče, hoče Aron takoj prevzeti Jožkovo posestvo v svojo last.

Na to zahtevo ni bilo mogoče ničesar odgovoriti, torej je tudi Jožek, ne rekši ničesar, odšel domov.

„Kaj bo, to bo“, mislil si je potoma, bil sem bedast, torej bom sedaj za to trpel in sicer

po zasluženju. Najhujše izmed vsega pa je še sramota, da sem pognal gospodarstvo ter prišel ob posestvo. Oh, rad bi zbežal sedaj na konec sveta, samo da bi prišel ljudem izpred očíj! ...“

Prišedši domov ni imel poguma, povedati ženi resnico, torej se je tudi molče poprijel dela. Toda to ni mnogo pomagalo, kajti kmalu so se našle botre, ki so povedale Jožefovi, po kaj je šel Jožek v krčmo.

Človeka je kar zbolelo, če je pogledal Jožefovo, tako grozno jo je osupnila ta novica, toda pomoči ni bilo. Krič in kletev bi več ne pomagala, torej tudi Jožefova ni oštevala moža po nepotrebnem, marveč ga mirno vprašala.

„Kaj sedaj počneva, Jožek?“

Ta žalosten in otožen glas, s katerim ga je vprašala, je bolj razžalostil Jožka, nego največji krič ali jeza, kakoršne se je nadejal. Pobesil je glavo ter sam ni vedel, kaj ima odgovoriti.

„Kaj počneva?“ ponovi žena.

„Ne vem“, odgovori Jožek. „Vsled sramote skril bi se celo pod zemljo, ali zbežal v Ameriko.“

„V Ameriko“, ponovi Jožefova, „v Ameriko?“ ter se zamislil. „Veš“, reče čez nekaj časa,

„to je kaj dobro sredstvo in jaz se ga kaj rada poprimem. Pojdiva v Ameriko.“

Sklep je bil storjen; treba je bilo samo še prodati pohišno orodje, krave in ostalo gospodarsko zalogo, tako, da bi nihče tega ne izvedel. Toda komu to prodati? Kdo ima denar?

„Jaz ti pravim“, reče Jožefova, „da samo Anton more kupiti in plačati v gotovini.“

„Anton sedaj nima denarja“, ugovarja ji Jožek, „kajti ko bi ga imel, ne dal bi našega zemljišča za svoj dolg.“

„Kaj, ti mu verjameš!“ zakliče razburjena žena; „ti ga še ne poznaš! On tega ni učinil iz potrebe, marveč, da ljudem meče pesek v oči. On bi ne imel denarja?! Pojdi k njemu in ker si delo enkrat začel, pa ga tudi končaj.“

Jožek se je čutil popolnoma spokorjenega, torej je hoté nehoté šel k Antonu in čez malo časa prinesel ženi denar za ostalo premakljivo imetje. Drugo jutro bila sta namenjena odriniti v Krakov in od tod v Ameriko.

* * *

(Dalje prihodnjič.)

Svoj čas je obetala Turška premembe Srbiji, obetala jih Rumunski in Grški, obetala jih pa samo radi tega, ker je vedela, da v 19. stoletju se njim ne more vpirati; a koliko razločka med obljubami in izpolnitvijo! Turčija je obetala le na zahtevo kulturne Evrope, in ta se je z obljubami zadovoljevala.

Toda kaj so porekli teptani in zatirani narodi k temu počenjanju civilizovanih držav? Nezadovoljni do skrajnosti iznebili so se večidel sami neznosnega bremena ter si z mečem v roki priborili prava, pripadajoča jim po božji in človeški postavi. Tako je nastala Rumunska, tako Grška, Srbija in Bolgarija, in v najnovejšem času Kreta, kateri je po skoro 230 let trajajočem turškem nasilstvu prisijala zvezda svobode.

Baš Kreta nam daje povode k razmotrivanju turške moči in njenega propada. Isto carstvo, ki je nekdanj poleg obširnih azijskih dežel zapovedovalo nad vsem Balkanom, isto carstvo mora gledati, kako se polagoma pa neizogibno odcepljajo od njegovega telesa najboljši deli, kakor so Egipt, Srbija, Rumunija, Bolgarija, Grška, Bosna in Hercegovina.

Nič jej ne hasnejo zmage, nič ne ovirajo razpada različne obljube. Od Turčije pričakovati reform v naprednem duhu, bilo bi smešno. Ona jih niti pri najboljši volji ne more izpolniti, ker tega ne dopuščajo vsegamogočni nazadnjaški derviši.

Turški diplomati so uvideli, da bodo zgubili Rumunijo, Grško, Srbijo in Bolgarsko, vedeli so, da sledi prej imenovanim tudi Kreta, in nedvomno slutijo, da se bliža konec njihovega gospodarstvu tudi v stari Srbiji, Albaniji in morda najprvo v Macedoniji.

Macedonija je danes tista točka, katere se bo treba najprej lotiti. Razne vesti dohajajoče v svet potrjujejo čim bolj to misel. Sicer se še najdejo ljudje, ki verujejo, da je možno ozdraviti nenormalni položaj v Macedoniji po receptu, katerega predpisuje bolehati Turčiji evropska diplomacija. Toda v Macedoniji se ponavlja ista žaloigra, kakor se je vršila v drugih odtrganih pokrajinah. Tudi iz Macedonije začula se bo puška maščevalka in iskala s pomočjo ali brez pomoči Evrope osvoboditve neznosnega jarma.

Jeli se jim izpolnijo želje ali ne, tega ne more danes nihče prorokovati. Mogoče je, da naredi Evropa mir in ozdravi Turčiji vsekane rane z obliži kongresa, kakor je vajena. Bodisi pa temu tako ali tako, nesloga med balkanskimi narodi bode dokaj kriva, če se macedonski poskusi izjalovijo. Balkanski šovinisti živijo v vednem prepiru zavolj mnogojezične Macedonije, sleherni si prisvaja to pokrajino, toda vtegne se zgoditi, da je ne dobi ne Srbija, ne Bolgarija ali Grška.

Narodom balkanskim nedostaja zdrave politike in sporazumljenja. To pa menda najbolj veseli jetično Turčijo in staro grešnico Evropo.

Saj se že govori o kongresu, ki bi imel rešiti sodbo Macedonije. A od tolikih evropskih kongresov v tem stoletju ni bil niti eden, čegar sklepi bi odgovarjali duhu časa, niti eden ni zadovoljil nesrečnih narodov, ampak jih pritiral le še v negotovnejši položaj.

Proti nameravanemu kongresu morajo pač najprvo posredovati prizadete narodnosti, kajti ni se jim nadejati od evropskega koncerta poljnega vspeha. Skušnja jih uči. Evropa je vsakokrat zatislila oči, ko bi jej bilo primeroma lahko izpregovoriti resno in osrečevalno besedo. Jedina nada tlačenim Slovanom balkanskim je in ostane Rusija, ki si je baš za Krečane stekla nevenljivih zaslug in utrdila zaupanje v vseh po svobodi hrepenečih narodih. V Rusijo so obrnjeni pogledi stoletnih trpinov, le od nje pričakujejo istinite pomoči in od tega prepričanja jih ne odvrnejo še tako lepi sirenski glasovi zapadnih lisic.

Iz bojeslovne, od vojn opustošene in zdvajane Macedonije preti vstaja. Narodnosti ne verujejo več obljubam sultana, ker isti jih pri najboljši volji ne more izpolniti, ker mu tega vsegamogočna zagrižena turška duhovščina ne pusti, dasi slutiti bližajočo se zadnjo uro svojega gospodarstva v Evropi.

Naj si pa državniki še tako zabranjujejo krvavi upor, toku zgodovine ne morejo se ustavljati in razpadajočega turškega cesarstva dlje časa podpirati.

Mohamedansko vladanje je v Evropi nemogoče, ker vera Mohameda zahteva prepozgojno tiranstvo „pravovernih“ nad nevernimi in naprednimi narodi. In v veri tiči glavni vzrok vseh dosedanjih revolucij, in vera oziroma turški softe provzročajo v naših dneh nevarno krizo v Macedoniji in Albaniji.

Tako vtegnemo v novem letu doživeti drugi del vzhodnega vprašanja in kakor kažejo znamenja, odpade od turškega telesa nov ud, seveda najbrže po grozovitih bojih in prelivanju krvi. Naj bi obupni klici zdihujočih narodov vendar našli poslušnih ušes, in naj bi civilizovana Evropa storila konec le za njo sramotnega položaja v evropskih deželah turškega carstva. Ugodna in trajna rešitev macedonskega vprašanja zagotovila bode gotovo za daljši čas evropski mir, katerega so vsi narodi toliko potrebni.

Po konfiskaciji druga izdaja.

Celjske novice.

(Konfiskacija.) Današnje številko „Dokumentine“ zaseglo nam je c. kr. okr. glavarstvo radi domače notice „Slovenski dimnikar in Celjani“. V notici povedali smo, kaj dela mestni magistrat, da ohrani delo nemškima dimnikarjema in kaj imajo storiti slovenski posestniki hiš, da podpro slovenskega dimnikarja. Konfiskacija je toliko nenadna, da je misliti, da se je slovensko časopisje preselilo v čas Bach-Auerspergove ere. — Proti konfiskaciji pritoževali se bomo do najvišje inštanice.

(Vabilo) k občnemu zboru planinske zaveziške zadruge „Rinka“, ki se bode vršil v nedeljo dne 29. prosinca 1899. ob 11. dopoldne v posojilnični dvorani v „Narodnem domu“ v Celji z naslednjim dnevnim redom: 1. Odobrenje letnega računa. 2. Razdelitev čistega dobička. 3. Izvolitev načelstva in računskih pregledovalcev. 4. Razni nasveti.

(Kršč. soc. pol. društvo „Naprej“) v Celju si je izvolilo na letošnjem občnem zboru naslednji odbor: predsednik dr. Ivan Dečko, podpredsednik dr. Jos. Karlovšek, tajnik Ante Beg, blagajnik Ivan Likar ter ostale odbornike: dr. Luđevit Gulin, Jos. Belak, Ivan Rebek, Jos. Omladič in Matevž Sinkovič.

(Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj) izvolilo je pri glavnem zborovanju dne 1. prosinca t. l. soglasno zopet stari odbor in sicer: g. Armin Gradišnik — Celje, predsednik; Josip Schmoranz — Celje, podpredsednik; Ivan Kvac — Sv. Martin v Rožni dolini, tajnik; Lovro Šah — Teharje, blagajnik; Anton Munda — Celje, pevovodja; Franjo Krajnc — Celje, arhivar; Ant. Petriček — Žalec, Zinka Kovačič — Petrovče, odbornika.

(Občni zbor društva slov. odvetniških in notarskih uradnikov) se bode vršil prihodnjo nedeljo v „Narodnem domu“ v Celji v mali čitalniški dvorani in ne v gostilni pri Radaju na Bregu, kakor se je prej poročalo. Dnevni red tega zborovanja ima za omenjeno društvo in odvetniške in notarske uradnike sploh tako važne točke, da se pričakuje obila vdeležba članov, ter njih delodajalcev. Zaradi tega je odbor naprosil načelstvo „Narodne čitalnice“ v Celji da je za zborovanje prepastilo svoje prostore. Zunanje člane pa še enkrat pozivljamo, da se vdeležijo zborovanja polnoštevilno, ako ni mogoče osebno, pa po svojih pooblaščenih odbor.

(„Podporno društvo slovenskih orglavcev.“) Poroča se nam: Poteklo bode že skoraj pol drugo leto, odkar se je zbralo v Celju v „Narodnem domu“ okolu 50 slovenskih orglavcev, koji so si vredili pravila za omenjeno društvo ter kot taka poslali na višjo oblast v pregled, a o kakem potrjenju še ni do danes ne duha ne sluha. Torej zopet nov dokaz, da ima avstrijsko-slovenski državljani vsakokrat smolo,

kadarkoli prosi za potrebne pripomočke od zgoraj. Toliko v pojasnilo vsem poizvedovalcem.

(Poštne pošiljatve) v odprtih zavitkih niso smele dosedaj imeti nič pisanega. Ravno kar pa je odredilo trgov. ministerstvo, da je smeti v bodoče na vabila, vizitke, častniške izrezke itd. zapisati do pet besedij, a se še vkljub temu lahko pošljejo odprto z znamko 2 kr.

(Slovenski obrtniki in nemški Celjani.) Uskoki slovenske narodnosti, ki so postali radi ljubega kruheka ali pa na višji pritisk „Nemci“, hujši Nemci nego rojeni Prusi, nemorejo preboleti, da se v Celji nastajajo drug za drugim možje obrtniki, ki imajo toliko olike pa tudi ponosa, da se z veseljem priznajo Slovencem. Koliko dá opraviti slovenski dimnikar „patrijotom“ pri „nemški vahti“. Mestni zastop delal je sklepe, „vahta“ pa piše cele članke v svojih umazanih predalih, da bi uničila slovenskega dimnikarja in vzdržala „nemške“ svoje brate. V tem listu sme se storiti Slovencem vse in mi pa bi se niti braniti ne smeli. Oni psujejo proti slovenskemu dimnikarju in nas konfiscirajo, ker se potegujemo za pravico. Lepe razmere!

(Germansko trojico) najdemo v najvažnejšem odseku celjskega „Turnvereina“ v vodstvo pijančevanja, česar slovanska telovadbena društva vsled „nižje kulture“ še ne poznajo — in sicer so ti trije „Urtevtoni“: Ambrožič, Bračič in Lebič. In taki ubežni Čiči dobijo mrzlico, če vidijo slovenskega „Sokola“! Oglašja se jim sorodna, dasi sedaj že zastrupljena kri.

(Velika suša) je nastala v konzorciju celjske „vahtarce“ vsaj v — duševnem oziru, če se ni celo nekaj prevrglo v možganskih predalih njenih politikastrov. Tem ljudem, ki hočejo Celjanom resno politiko pridigovati, je najljubša doba v letu — pustni čas. Zato pa že začnejo z njegovo proslavo nekaj mesecev poprej, ter se ga spominjajo še nekaj mesecev za njim. Tak kultus so pričeli že v prvih letošnjih številkah ter potegnili v bedasta svoja „pustna premišljevanja“ par imen celjskih Slovencev, ker brez take tvarine baje list sploh ne dobi nikakega zanimanja in — učinka. Konečno še izpovedó, da zna v pijanosti govoriti skoraj vsak slovenski kmet nemški. Temu pritrdimo, ker smatrajo Slovenci „drugi deželni jezik“ ravno pripraven za bresčeča grla in — zarobljene izraza, katerih naša slovenščina nima v tolikem izobilju ter je tudi ne upajo pijanci onečasti.

(Nemška doslednost.) V svojedobnem popravku ni prizanesel tukajšni preiskovalni sodnik Marckhl godcu samomorilcu, ker je bil isti navadni — revež, ter zakrivil pregreho skoraj gotovo iz prevelike bede. Ker nam je znan izrek „de mortuis nil nisi bene“, studilo se nam je nekoliko tako brezobzirno razkrinkanje, toda mislili smo si: sodnik menda ne sme poznati ozira, temveč mora podrediti vsak finejši čut osornej resnici. Pretečeni teden pa je predaval isti sodnik pri letnem občnem zboru nemške mestne godbe, a ne kot sodnik, nego kot — načelnik mestnih godcev. Ko je povedal, da so se društveni dohodki v preteklem letu znatno skrčili, a to vsled tega, ker se je celo leto le malo porabljal mestno godbo pri koncertih, a še teh ni občinstvo maralo obiskovati; ko je še apeloval na „veseljaški čut“ meščanov vsaj za bodoče, začel je hvalo peti „rajnemu izvrstnemu someščanu — Pepetu Rakusch“. Vsak otrok vé, v čem je obstojala „izvrstnost“ pokojnika — in c. kr. sodnik proslavlja ga javno — malo da ga ni stavil v vzgled „starim in mladim“. Kje je še potem iskati nemške doslednosti in — taktosti? Siromaka, se brezusmiljeno obsoja, bogatina se povzdiguje, dasi sta oba že sedaj v področju — božjega, ne pa — celjskega okrožnega sodišča.

Spodnje-štajarske novice.

(Imenovanje.) Trboveljski rojak, č. o. Henrik Juro Putrih, kapucin v Lipnici, je imenovan vojnim kapelanom II. razreda v rezervi.

(Učiteljske premembe.) Gimnazijski učitelj na celjskem gimnaziju, g. dr. J. Schön, je imenovan profesorjem. Nadučiteljem pri Sv. Križu pri Mariboru je imenovan ondodni šolski vodja g. A. Hauptmann; na novoustanovljeni nemški jednorazrednici v Pekrah pri Mariboru je postal učitelj g. J. Wisiagg, dosedaj šulferajnski za-

sební nadučitelj. V stalni pokoj je stopil gosp. Filip Vogrinec, nadučitelj pri Mariji Snežni pri Cmureku, katerega mesto je sedaj razpisano, na kar opozarjamo slovenske učitelje.

(V Teharjih) bo imenovan v kratkem zopet na dobo šest let cerkveni ključar za župnijsko in podružno cerkev sv. Ane. Dosedaj opravlja ta častni posel znani socijalni demokrat iz Bukovega žlaka, ki je pa tudi nasprotnik Slovencev, kar je še vselej pokazal pri volitvah. Sramota bi bila za slovenske Teharje in za cerkev, ako bi bil ta mož zopet izvoljen. Narodni in krščanski Teharčani ter Šentlovrenčani izbrali si bodo gotovo moža krščanskega duha in narodnega prepričanja, ki se bo tudi zavzel za zgradbo nove, tako potrebne župne cerkve. Takega moža imate n. pr. v osebi g. Ignacija Cajhna, župana Rebova, Karola Rezarja (Kandol) itd.

(Občinske volitve v Vojniku), katere so nemškutarji s pomočjo nadrejenih oblastnih skoraj dve leti zavlačevali, razpisane so bile nepričakovano hitro za 5. t. m. Kaj je vojniške špekulante sedaj nakrat tako omeščalo? V trgu se je pojavila bolezen legar, vsled česar niso smeli stanovanjci iz par najuglednejših slovenskih hiš, seveda tudi na voliše ne. Pa tudi ostali slovenski volilci so bili vsled tega več ali manj zbegani, in tako priliko so junaško porabili vojniški nemškutarji. Seveda so s to zvižajo za sedaj tudi zmagali, kajti v III. razredu je bilo oddanih 40 slovenskih in 54 nasprotnih glasov, v II. razredu 7 slovenskih in 16 nasprotnih, a v prvem 3 slovenski in 5 nasprotnih. Proti taki volitvi so vložili Slovenci seveda pritožbo.

(Iz Vojnika.) Vis. c. kr. fin. ministerstvo podelilo je g. A. Brezovniku trafiko in prodajo kolekov. To je za vojniške Slovence velika pridobitev, ker od zdaj ne bo jim več treba prestopati praga znane Zottl-nove trgovine. — Hvale in posnemanja vredno je tudi to, da se na tej novi trafiki blišči nad cesarskim orlom edino le slovenski napis.

(Iz Žalca.) Dne 8. t. m. je minulo 100 let, odkar se je rodil v tem starodavnem trgu, katerega je povzdignil že Ludevik Bavarski (1313—1347) v trg, zaslužni kanonik, nadžupnik Anton Žuža. Rojstna hiša mu je bila nekdanja Kolenčeva hiša št. 39, sedaj g. S. Kukecova pivovarna. Pokojni Žuža je bil bistriški in laški dekan, mož izvanredno bistrega duha, blagega srca in delavnih rok. Vreden naslednik mu je njegov bližji sorodnik č. g. dr. J. Žuža, konzist. svetnik in dekan v Laškem, a cela Žuža-tova rodbina odlikuje se še dandanes po svoji rodoljubnosti. Blag mu spomin vrlemu možu in uzornemu duhovniku!

(Iz Št. Jurja ob Tabru) premestili so pošto v Kapljo, ker je občespoštovana rodbina Južna, katera je dosedaj oskrbovala pošto, obiskana usodno po vročinski bolezni. Nemila smrt odvedla je pred nedavnim iz te hiše priljubljeno hčerko, a sedaj ležita za isto boleznijo hišni oče ter hčerka, ki je vodila pošto. Nade pa je, in mi to iz srca želimo, da je bil oni smrtni udarec v tem slučaju pač prvi in zadnji v tej hiši ter da ostali osebi kmalu ozdravite.

(Deželni okrajni živinozdravnik v Št. Jurju ob južni želez.) g. Ant. Slivnik je resigniral na podeljeno mu mesto kr. kotarskega veterinarja v Slunju na Hrvatskem.

(Nova železnica.) Stefan pl. Daubay v Zagrebu, je dobil dovoljenje za jedno leto, da sme pričeti tehnične priprave za normalnotirno železnico od Kamnika čez Šmartino, Motnik, Vransko in Gomilsko do postaje Polzela-Braslovče ob železnici Celje Velenje.

(Na Vranskem) je priredila „Čitalnica“ na Silvestrov večer veselico, katera pomeni nov kulturni pojav v našem društvenem življenju. Priredila je v prvič dramskiško igro in sicer dobro izbrano igro: „Srečno novo leto“. Občno iznenadenje in občno odobravanje bila je soglasna kritika našim marljivim diletantom. Ljubki prikazni gospici Gabrova in Cizeljnova, humorja polna igra gospoda Megliča in temperamentni nastopi gg. Schaurja in Žočka, sploh pa sigurna igra vsih, želi so splošno pohvalo mnogobrojnega občinstva. Ni torej čuda, da se že celo druga domača društva mnogo zanimajo za naše dile-

tante in jih hočejo pridobiti za sodelovanje pri svojih veselicah. — Ostali program tega večera bil je mnogovrsten, a je vsestransko dobro vspel.

(Slovensko pevsko društvo „Vranska Vila“) priredi veselico dne 15. januarja 1899 v gornjih prostorih gostilne „Slovan“ z vspešnim: I. Beseda. 1. A. Nedved: „Zvezna“, moški zbor. 2. H. Sattner: „Po zimi iz šole“, mešani zbor. 3. A. Sochor: „Nočna rosa“, moški zbor. 4. M. Hubad: „Slanca“, mešani zbor. 5. F. Kunce: „Mihova ženitev“, šaljivi moški zbor. 6. M. Vihar: „Domovini“, mešani zbor. 7. A. Nedved: „Ljubez in pomlad“, moški zbor. II. Ples. Pri plesu in med petjem svira Savinjska godba na lok. Vstopnina za osebo 1 krona, za obitelj 2 kroni. Začetek točno ob 7. uri zvečer.

(Občinske volitve na Vranskem) so bile vsled rekurza g. c. kr. notarja Mihaela Jezovška in sodrugov, v prvem in drugem razredu ovržene. Dopolnilne volitve vrše se dne 16. januarja t. l. Bog daj pravih narodnih mož v novem odboru!

(„Bralno društvo v Studenicah“) priredi v nedeljo, dne 22. t. m. v gostilni g. Jožefa Koropec veselico z naslednim vspešnim: 1. „Avstrija moja“, moški zbor. 2. „Pol vode, pol vina“, šaloigra v enem dejanju. 3. „Zgubljeni svet“, moški zbor. 4. „Naša zvezda“, moški zbor. 5. „Srečno novo leto“, veseloigra v enem dejanju. 6. „Na straži“, moški zbor. K prav obilni udeležbi vabi uljudno odbor.

(Iz Konjic.) Konjiško učiteljsko društvo je zborovalo dne 5. januarja t. l. ob prav povoljni vdeležbi. Posebno lepo je bilo videti venec cenjenih zastopnic nežnega spola, kajti bilo jih je navzočih osem, med njimi ljubi nam znanki, gospa Kokotova in gđ. Malenšekova ter gđ. Valenčičeva iz Stranice, ki je društvu pristopila kot novi ud. Društvo je počastil s svojo navzočnostjo tudi c. kr. okr. šol. nadzornik, gospod P. Leitgeb in je podaval o vprašanju: Kateri vzroki govoré zoper uvedenje poldnevnega pouka na ljudskih šolah? Razpravljal je to vprašanje s pedagogičnega stališča, ter je s stvarnimi razlogi dokazal, da je pri poldnevem pouku nemogoče doseči dovolj učenih in vzgojnih uspehov; tudi verska vzgoja se s poldnevnim poukom zadržuje, kajti velik del šolskih otrok ne more zahajati k šolskim mašam. — Oglasila sta se v tej zadevi k besedi tudi gg. Brinar in Černež, ki sta zavrnila nekatere razloge, s katerim se navadno zagovarja poldnevni pouk. Drugo podavanje, ki je bilo oglašeno za to zborovanje, je odpadlo, ker je bil poročevalec zadržan. Zapel je mešani zbor Nedvedovo „Naša zvezda“. Nadalje se je predsednik spominjal Najvišjega odlikovanja, koje je povodom cesarjevega jubileja prejel g. Malenšek, nadučitelj v Čadramu. Ker se odlikovanec radi bolehnosti ni mogel vdeležiti zborovanja, naprosila se je navzoča njegova gđ. hčerka, da mu sporoči v imenu društva najprišrčnejšo čestitko. Prečitalo se je več društvenih dopisov, ter se vzelo še na znanje zanimivo podrobno poročilo g. Brinarja o zadnjem zborovanju delegatov štaj. učiteljske zveze. Odgovarjalo se je na razna vprašanja iz „vprašalne skrinjice“. Po zborovanju je bil zopet bratski sestanek v gostilni pri Sutterju. Prihodnje zborovanje se vrši v prvi polovici marca t. l.

(V Žicah) priredi ondotno „Bralno društvo“ v nedeljo dne 22. prosinca t. l. po večernicah društveno zborovanje v šolskih prostorih po sledečem vspešnem: 1. Otvoritev po načelniku. 2. Gospod nadučitelj Eberl govoril bode o krščanski izreji otrok. 3. Predlaganje letnega računa. 4. Sprejem in vpisovanje novih udov. 5. Vplačevanje letne udnine. 6. Volitev odbora. 7. Nasveti o društveni zadevi. 8. Prosta zabava v gostilni pri Janezu Gosak. Prav obilne udeležbe sosednjih društev in prijateljev napredka izgoje nežne mladine se nadja s tem povabilom odbor.

(„Nemška“ Sevnica) Ondotnemu šulferajnskemu učitelju, znanemu uskoku se čisto poljubi poslati med svet kako smešno poročilo, pred katerim Nemci sami porudijo, ko se jim prisoja sodeželanstvo sevnških odpadnikov. Tako je tudi nedavno poročal o „reichsdeutschen Christbaum“ v šulferajnski šoli ter si svojil nakrat vso slovensko Sevnico. Nek graški Nemec se je na

glas smejal, ko je čital pri nas o „nemški“ Sevnici, češ, tam bi še skoraj jesti ne bil dobil, ker nisem dovolj slovenščine zmožen. Čudno se nam le zdi, da se nahaja med podpiratelji take „reichsdeutsche“ komedije tudi zelo čislana, sicer nepristranska gospa.

(Čitalnica v Brežicah) ima v nedeljo, dne 15. t. m. ob 4. uri popoldne v „Narodnem domu“ svoj občni zbor s sledečim vspešnim: 1. Poročilo tajnikovo. 2. Poročilo blagajnikovo. 3. Volitev novega odbora.

(V Kozjem) je gorelo nedavno v hiši ondotnega graščinskega oskrbnika na takozvanem „Žabjeku“. Ogenj so sicer udušili, vendar je precej škode.

(Iz šmarskega okraja) se nam poroča, da je v občini Žusem poneveril ondotni občinski tajnik Štefan Zupanc, večje svote, oziroma je osleparil razne kreditne zavode; jemal je pri raznih posojilnicah na občinsko ime posojila, podpisaval menice s krivimi poroki ter denar — pognal.

(Ali se vino ameriškega trsja kviri?) Od Sv. Trojice pri Slatini nam piše narodnjak, da se je med ondotnimi vinogradarji raznesla vest, kako da se po nekod vino od ameriških trt kviri, da so ga morali že kjebod, posebno okoli Št. Jurja na juž. žel. iztočiti. Na tem je malo verjetnega, najbrž je vest raztrosil le kakšen malopridnež, ki hoče že itak obupane vinorejce še bolj splašiti, da bi v zapričetem zasajanju ameriškega trsja prenehali. Ker pa so novi nasadi edina rešitev naših ubožanih posestnikov, koristil bi nam mnogo, ko bi nam kdo po „Domovini“ vestno poročal, ali se je res kje takšno vino brez lastnikove krivde pokvarilo, kaj bi znalo biti temu krivo in kašni so pomočki. Vinogradarji iz Bizeljskega bodo pač v tem vprašanju najbolj kompetentni.

(„Slovensko pevsko društvo v Ptuj“) Glavni zbor vrši se v nedeljo, dne 15. prosinca t. l. ob 2 uri, oziroma pri vsakem številu članov ob 3. uri popoldne v „Narodnem domu“ v Ptuj s sledečim vspešnim: 1. Pozdrav in nagovor predsednika. 2. Poročilo tajnika, blagajnika in računskih preglednikov. 3. Volitev predsednika, odbora in računskih preglednikov. 4. Slučajnosti. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Sv. Tomaž blizu Ormoža.) Tukajšnji poštni upravitelj g. Janko Škerlec, je imenovan c. kr. poštarjem.

(Iz Ivanjkovcev) se nam piše: Sedaj se je še le rešila prošnja za dvojezični pečat, katero so poslale že pred osmimi meseci vse občine, ki spadajo pod pošto Ivanjkovci, na trgovinsko ministerstvo. Včeraj pa nam je došel nov dvojezičen pečat; ta uspeh naj bi služil v spodbujanje marsikaterim zaspanim občinam.

(Bralno društvo na Cvenu) priredi v nedeljo, dne 22. t. m. ob 4. uri popoldne v šoli glavno zborovanje z običajnim vspešnim. Na razgovor o kmetijskih zadrugah posebno opozarjamo. Vstop imajo tudi neudi.

(Gasilno društvo na Cvenu) priredi v nedeljo, dne 22. t. m. ob 6. uri zvečer v novourejenih prostorih g. Senčarja plesni venček slov. gasilcev. Čisti dohodek je namenjen društvu. Vstop je dovoljen samo povabljenim. Kdor želi vabila, se naj oglasi pri J. Rajhu na Paki.

(Slovenska posojilnica in hranilnica) se je ustanovila po prizadevanju „Zveze slovenskih posojilnic v Celji“ v Št. Ilju v Slov. goricah. V načelstvo so izvoljeni č. g. župnik Matija Kelemina kot predsednik; kot odborniki pa: gg. posestniki Franjo Thaler, Janez Uhl, Jožef Rešter, Franc Cimperc, Anton Hauc, Janez Flucher in Janez Bauman. V nadzorstvu so gg. Karol Sorko, nadučitelj in posestnika Jožef Ferk in Franc Celcer. Prošnja za vpis zadruge v zadržni imenik se je že vložila c. kr. okrožnemu kot trgovskemu sodišču v Mariboru in bode začela posojilnica poslovati, kakor hitro se vpis izvrši. Izvoljeno načelstvo nove prepotrebne posojilnice nam je lahko porok za to, da se je zadruga postavila na krepko podlago in da bode ista v stanu, oteti marsikatero žrtev iz požrešnih sovražnih krempljev. Rojaki, posnemajte vrle Št. Iljčane in snujte enake zadruge, kjer so potrebne! „Zveza slovenskih posojilnic v Celji“ vam rada daje potrebna pojasnila. Treba se je le na njo obrniti.

(V Marnbergu) so se začeli Slovenci pobujati ter se organizovati. Nedavno smo poročali, da je otvoril odločen narodnjak v trgu prvo slovensko gostilno „pri stari pošti“. Pred nekaj dnevi pa je začelo v isti hiši delovati slovensko konzumno društvo. Koga ne bi veselili taki pojavi! Le v tem smislu naprej, in kmalu bodo ondotni naduti nemškutarji, ki so že duševno tako nizko padli, tudi gmotno vsahnili.

(Podporno društvo slovenskih visokošolcev v Gradcu) je izdalo ravnokar svoje prvo letno poročilo, iz kojega je razvidno, da je štelo društvo 141 podpirateljev, a to ustanovnikov, podpornikov, rednih udov in dobrotnikov, ki so prispeli celo leto 1882 gld. 30 kr., kar pa je vsekakor še premalo ter rastejo posebno letos društvu zelo veliki izdatki. Koliko se je volilo v jubilejnim letu za razne, manj pomembne zadeve, dočim se pušča slovenske visokošolce, bodočnost slovenskega naroda, trpeti pomanjkanje v tujem mestu. Ustanovnikom je plačati 50 gld. jedenkrat ali v petih letih; podporniki plačajo 5 gld.; redni udje pa 2 gld.; dobrotniki darujejo po lastni volji.

Druge slovenske novice.

(Imenovanje) Deželni vladni koncipist dr. Avg. vitez pl. Banniza je imenovan okrajnim komisarjem za Kranjsko.

(Shod zastopnikov avstrijskih gasilnih društev) vrši se letos meseca avgusta ali septembra v Ljubljani in sicer v novem „Mestnem domu“.

(Ljubljanske novice.) Letošnja zima je na Kranjskem zelo mehkužna. Snega leži v ravnini komaj 20 cm visoko. Če opaziš kje lezti kako — gosenco ali kaj podobnega, ni to skoro nič nenavadnega. — Južna železnica namerava v Ljubljani vsled prizadevanja mestne občine zgraditi nov centralni kolodvor, ostala poslopja pa premestiti ozir. razširiti. — Mestna hranilnica ljubljanska napreduje — v veselje slehernega Slovenca — prav vro. Imela je osem milijonov prometa v teku desetih let, kar je veselo znamenje za nje upravo in delovanje. Tudi ostali manjši denarni zavodi vro napredujejo, kar je za naše narodno-gospodarske razmere veselo znamenje. — V prihodnji spomladi se bode stavbno delovanje zopet v velikem obsegu nadaljevalo.

(Desetletnico kot okraj. šol. nadzornik) je praznoval pretečeno soboto g. prof. Fr. Levec, znani slov. pisatelj. Ljubljansko učitelstvo mu je priredilo v „Narodnem domu“ v Ljubljani prijateljski večer.

(Stara pesem.) V Ljubljani imajo slovenskega deželnega nadzornika, slovenskega (seveda poleg nemškega) mestnega šolskega nadzornika, slovenski mestni šolski svet, kateremu stoji na čelu slovenski župan, in vendar obiskuje 400 slovenskih otrok nemške ljudske šole, dočim hodi v slovenske in „nemško“-slovenske šole le 1280 slovenskih otrok. Ako se torej v Ljubljani napolnjujejo nemške šole s slovenskimi otroci, kaj se godi še le v drugih krajih na Kranjskem, kjer je še nekaj nepotrebnih nemških šol! Kaj se godi še le na Štajarskem! In kako je to na Koroškem, je znano, preveč in preveč žalostno. Slovenci smo bili in menda ostanemo eksperiment za Nemce, da nas poskušajo ponemčiti in da si s tem v slovenskih deželah kruh služijo. Žalostna stara pesem je to za nas!

(Dopolnilna volitev.) Dne 9. t. m. volili so kranjski veleposestniki namestnika odstopivšemu grofu E. Auerspergu v dež. zbor. Izvoljen je Anton Ulm, veleposestnik v Klevevžu na Dolenjskem. Slovenci se volitve niso vdeležili.

(Kamnik) dobi kmalu svojo mestno godbo.

(Nov premogokop.) V Št. Janžu na Dolenjskem se je začelo zopet kopanje premoga, katero podjetje je spalo skoraj 30 let. Sedaj pa je kupil premogokop ljubljanski Slovenec, g. Josip Pavlin, ki je takoj začel z delom. Veselje je med ondotnimi prebivalci veliko, ker bodo imeli zopet redni zaslužek; še lepši razvoj pa bo doseglo to podjetje, ako se zgradi železnica Trebnje Št. Janž Sevnica.

(Promet centralne posojilnice v Krškem) leta 1898. Dohodki: Vrnena posojila 1001 gld. 59 kr. Hranilne vloge 17.475 gld. 09 kr. Prejete

obresti dolžnikov 121 gld. 12 kr. Deleži 2303 gld. 23 kr. Vstopnina 61 gld. 58 kr. Pri drugih zavodih naloženi denarji 31.043 gld. 13 kr. Obresti tega denarja 342 gld. 14 kr. Ostanek v blagajnici 1897. leta 1462 gld. 81 kr. Skup 53.810 gld. 79 kr. Izdatki: Dana posojila 2264 gld. 32 kr. Vzdignene hranilne vloge 3114 gld. 37 kr. Vzdignene obresti teh 366 gld. 56 kr. Upravni stroški 9 gld. 79 kr. Naloženi denarji pri drugih zavodih 440.044 gld. 76 kr. Darila v dobrotvorne namene 50 gld. Izplačani deleži 508 gld. 04 kr. Pristojbine 12 gld. 61 kr. Izplačane obresti deležev 68 gld. 47 kr. Vrneno izposojilo 2981 gld. — kr. Ostanek v blagajnici koncem leta 1898. 390 gld. 87 kr. Skup 53.810 gld. 79 kr.

(Darila.) Za jubilejsko dobrodelno zalogo slovenskih posojilnic je darovala „Centralna posojilnica slovenska“ v Krškem 50 gld., ondotna okrajna posojilnica pa 5 gld.

(Medvedico ustrelili.) Blizu Drage v koroškem okraju je ustrelil pretečeni teden grof Auersperg staro medvedico, ki je prizadjala v pretečenem letu ondotnemu kraju precej škode in strahu.

(Požari.) Na Bistriški planini na Koroškem je pogorelo o Božiču devet planinskih koč. V fužinah v Bistrici v Rožu pa je napravil dne 28. m. m. požar nad 30 tisoč gld. škode.

(Deželni zbor tržaški) je imel dne 2. t. m. drugo in — zadnjo sejo. Ko so se prve točke dnevnega reda odobrile, začel je govoriti italijanski poslanec Piccoli o „varstvu narodnih pravic“, nadaljeval pa je poslanec Spadoni. Govorila pa sta tako, da je galerija divje ploskala ter da se je moral vladni zastopnik oglasiti za besedo, da nju zavrne. Med govorom vladnega zastopnika se je vedla galerija tako surovo, da so jo morali izprazniti. Poslanec Spadoni je rotil sosednjo italijansko vlado, naj se vendar usmili bratov ob Adriji ter vzkliknil med drugim: „Morda pride dan, ko naš bolestni klic ne bode več glas vpijočega v puščavi, ampak ko najde odmeva tam, kjer ni smatrati brezpametno tole nado. Morda pride dan, ko žarek zvezde, blesteče nad reko Tiber, zasmehlja na obzorju naših krajev itd. Tako se govori v dež. zboru avstrijske kronovine v navzočnosti vladnega zastopnika tam, kjer — ni irredente.

(Železnica iz Trsta v Poreč) je dovoljena. S tem je ustrezno istrskim Italijanom.

(V tržaški okolici) so že 4 vzajemno podporni društva za zavarovanje goveje živine, namreč v Bazovici, v Sv. Križu, v Lonjerju, na Opčinah; snuje se tudi na Proseku. Take zavarovalnice se tudi po Goriškem in drugod snujejo. Tudi v Novem mestu snujejo tako društvo. Vsem Slovincem priporočamo snovanje takih zavarovalnic, ki naj bodo ali društva, ali zadrage. Mi bi vendar priporočali, da se ustanove kot zadržuge, ker vtegnejo imeti potem daljši in sigurnejši obstanek.

(Goriški dež. zbor) bi imel imeti pretečeno soboto drugo sejo ter je bilo na dnevnem redu tudi poročilo o dež. šolskem zalogu, s čim bi se vendar enkrat zboljšale plače goriškemu učitelstvu. Med tem časom odstopil je Italijanom na ljubo dež. glavar, k seji ni prišel nobeden italijanski poslanec, tudi knezonadškof je izostal. Prišli so le slovenski poslanci, ki pa seveda niso bili sklepčni — in seja se je preločila. Ali še bo sploh in kedaj, to se ne ve, in goriško učitelstvo maže se lahko nadalje — s potrpežljivostjo.

(Zoper hrvatski gimnazij v Pazinu) nadaljujejo Italijani po raznih shodih svoje proteste. Tak shod je bil dne 6. t. m. v Gorici in Pulju. Posebno v Gorici bi se bilo sklicateljem kmalu posrečilo razviti shod v obično poulično demonstracijo; že so se zbirale tolpe pred knezonadškofijsko palačo, ko jih razžene policija. Knezonadškof seveda ni v nikaki zvezi z omenjenim gimnazijem, toda ta shod je imel še druge protestne točke, tako proti osnutju dež. šolskega zaloge, zahtevo laškega vseučilišča v Trstu itd. Deželni odbor istrski pa se je lotil že celó resnega načrta, ustanoviti laški nižji gimnazij na deželne troške, tedaj na troške one dežele, ki niti svojih ljudskih učiteljev ne zmore plačati.

(Umrla je) v Maria Enzersdorf gospa Ana Pukl, soproga našega rojaka g. Jakob Pukl-na. Blag ji spomin!

(Iz Prage) V društvu „Šumadiji“, ki združuje praške jugoslovanske dijake, ustanovili smo tekoči mesec „zgodovinsko zemljepisni klub“, ki šteje do danes že do 15 članov-delavcev. Namen kluba je, proučevati zgodovinske in zemljepisne t. j. poleg geografičnih tudi narodopisne, gospodarske, statistične razmere naših jugoslovanskih dežel. Ker smo klubovi člani do sedaj večinoma Slovenci, se bomo še posebno ozirali na slovensko zemljo. V tem oziru se je nekaj že storilo, in se bodo dotična predavanja vršila v prihodnjih klubovih sejah; veliko snovi je še v rokah in delu tovarišev-veščakov, ki se učijo na tukajšnjem vseučilišču zgodovine. Klubu manjka žal vseh potrebnih sredstev, osobito knjig, da izvrši svojo nalogo. Praga ima sicer lepe zbirke, in iz njih se da marsikaj posneti; ali te zbirke so namenjene večinoma severnim krajem, Čaški, Moravi in Šleziji, za jugoslovanske dežele je težko kaj dobiti. — Zato si bomo morali najpotrebnejše sami preskrbeti in nakupiti. Obračamo se radi tega do slovenskih domoljubov z uljudno prošnjo, da nas v tem delovanju podpró s kakim denarnim prispevkom ali s knjigami.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) je zopet sklican na dan 17. t. m. Na dnevnem redu so naredbe radi izjemnega stanja v Galiciji, predlog o rekrutnem provizoriju, prvo branje o davku na sladkor, prvo branje predloge o mitnicah ter predloge o zgradbah v tržaškem pristanu. Opozicija začne baje takoj v prvi seji obstrukcijo ter poda celo vrsto ministerskih obtožeb zaradi § 14. Potemtakem bo zgubljeno tudi to leto, kakor sta bili zadnji dve. — Dunajski listi vedó poročati, da se postavi v prihodnjem zasedanju parlament pred končno odločitev, ali hoče resno delo za sporazumljenje med narodi, ali pa se naredi red brez strank.

(Minister za Galicijo) Jędrzejowicz misli baje v kratkem odstopiti ter pride na njegovo mesto ali podpredsednik gališkega dež. šolskega sveta dr. Bobizynski ali poslanec Pietak.

(V Karlovcu) so izvolili mesto umrlega poslanca Stankoviča novega ministra za Hrvatsko, Cseha. Tedaj tudi na Hrvatskem je petolizunstvo v rabi.

(Na Ogrskem) nadaljuje opozicija tudi v novem letu boj proti v vladi in nagodbi. Pretečeni teden so bivali ogrski ministri na tridnevni konferenci na Dunaju pod cesarjevim predsedstvom. Dobili so naročilo, naj se začno pogajati z opozicijo. To je vlada tudi začela, a ne osebno, nego po svojih posredovalcih. Opozicija pa zahteva kot predpogoj odstop Banffyja, in ta je že baje tudi pripravljen za odstop, ako mu da opozicija častno zatrdilo, da se ne bo več zoperstavljala nagodbi.

Ogled po širnem svetu.

(Na Nemškem) je zapovedal cesar Viljem II., da se imajo z novim letom odpraviti v armadi vsi francoski naslovi in tehnični izrazi. S tem se je ponižal cesar med navadne nacionalne politikastre, katerim vzbuja spomin na svoje sovražnike onkraj Rena že vsaka francoska beseda. Dvomimo pa sploh, da bi bil to posel resnega vladarja. Kaj čuda, da smešijo nemškega cesarja posebno tujezemci — domačini plačajo to z osebno prostostjo; tako je poslal nedavno nek ameriški lastnik časopisa Viljemu 5000 mark s prošjo, naj spiše za njegov list članek o špansko-ameriški vojni. Sicer je cesar denar vrnil z zatrdilom, da za sedaj nima ne časa ne volje iti med časnikarje, a pametneje bi vsekakor bilo zanj še to, nego — jezikoslovje.

(Na Francoskem) je izpolnila celo pretečeno leto zadeva Žida Dreyfussa vso javno mnenje, veda in znanost, parlamentarno in politično delovanje je bilo njej podvrženo. Afera je vrgla dva ministerstva, razburila duhove do najvišje nestrpnosti med raznimi stanovi in ljudstvom. Ta boj se je prenesel tudi v novo leto ter še lahko stane obstoj republike. Zadnje dni se je začelo močno monarhistično gibanje, in princ Viktor Napoleon se že neki pripravlja na odločilen korak.

(Turški sultan) je naprosil papeža, naj imenuje za Carigrad svojega zastopnika; na ta način se hoče odkrižati francoskega vpliva nad carigraskimi kristjani, kar je zopet le delo nemškega cesarja.

(Angleška) nadaljuje z vso naglico oboroževanje; proti komu, pa še ni prav jasno.

(Na Filipinskih otokih) bodo imeli Amerikanci še izvajati hude boje, ako si hočejo ta otok priklopiti. Prebivalstvo na Filipinah je skrajno svobodomiselnost ter se bo Amerikancem baš tako brezpogojno do zadnje sile postavilo v bran, kakor je branilo svojo neodvisnost pred Španci. V Ameriki že uvidevajo, kako „kislo“, bi znalo biti to jabelko ter glasujejo proti priklopljenju Filipin z Zjedinjenimi državami.

Dopisi.

Žalec. Dne 26. m. m. priredili so prijatelji obč. tajnika in slovenskega pisatelja, gosp. Ivan Kača, v Hausenbichlerjevi gostilni „Kačev večer“. Vdeležilo se ga je 32 oseb in sicer 29 gospodov in 3 dame. Okolica bila je tudi zastopana; počastil nas je iz Celja 1, iz Griž 4, iz Vrbja 2, iz Št. Petra 1 in iz Maribora 1 gospod. Med skupno večerjo poprime gosp. Adam Gundulič besedo ter izusti približno te besede: „Ljubi prijatelj! Spoštovani gospod Kač! Tvoji prijatelji zbrali so se danes tukaj, da obhajajo v tvoji družbi tvoje godovanje. Kot eden izmed prirediteljev „Kačevega večera“ usojam si torej tebi v imenu vseh tukaj navzočih prijateljev in prijateljic častitati k godu. Vsemogočni te ohrani zdravega in čvrstega še mnoga leta, da ti bode tako prilika dana, delovati šenadalje v prid in korist milega našega, hudo zatiranega naroda.“

In če se vprašamo, kaj nas je napotilo prirediti „Kačev večer“, tako moramo odgovoriti, da pač v prvi vrsti tvoja iskrena, uzorna in nesebična ljubezen do našega naroda, do ubogega našega ljudstva. Vse tvoje delovanje, vso tvoje prizadevanje posvečeno je le njemu; njegovo blagostanje, njegov napredek, to je edina tvoja skrb. Ti si slovenski rodoljub v pravem pomenu besede.

Nadalje moram še omeniti tvoje dobrodušnosti. Saj je obče znano, da ti, dragi Kač, sploh besede: ne izgovoriti ne znaš, ako te kedo česa prosi — vedno si pripravljen pomagati, vedno imaš odprte roke in z veseljem žrtvuješ tvoj zadnji vinar, ako je potreba.

Tvoja več kot očetovska ljubezen do tvojega, sedaj hudo bolanega stričnika, je pač vsega občudovanja vredna! Kaj bi storila uboga sirota, ako bi ji Bog ne dal v tebi tako dobrega, tako blagega in plemenitega strica?!

Razen tvojega iskrenega rodoljublja in razen tvoje dobrodušnosti, naglašati mi je še tvoje razumnosti. Ti si vešč v vseh strokah kmetijstva in gospodarstva, ti poznaš večinoma za našega kmeta prepotrebne postav in si spreten zemljemerec. Kot takšen zabranil si že marsikatero dolgo pravdo in prihranil ubogemu kmetu nepotrebne, velikih stroškov. Gotovo ga ni v žalci in daljni okolici človeka, kateremu že ti nisi svetoval. Imenitni in bogati gospodi, ubogemu kmetu, obrtniku in rokodelcu, blapcu in dekli in celo beraču — vsakemu si že pomagal in svetoval in še bodeš pomagal. Na tvoja vrata trkajo ljudje od zgodnjega jutra do poznega večera — tebe iščejo ljudje dan in noč. Da bi ti, dragi Kač, bil dr. Kač, da bi ti bil plemenitaš, bogatin ali veleposestnik, tvoja prsi bi že zdavno dičili zlati križi in svetinje, — a ker si le občinski tajnik, ker si le delavni trpin, zaradi tega te niso doletela takšna odlikovanja. A več kot vsa osebna odlikovanja pa je vredna ljubezen in udanost tvojega naroda do tebe. Saj si mi sam rekel, da ti je ljubezen naroda najlepša svetinja in največje zadoščenje za vse tvoje delovanje.

Narod te v resnici ljubi!

Narod ti je pa tudi hvaležen in te visoko spoštuje — soseben pa še zaradi tvoje nesebičnosti. Če te gospod ali kmet, obrtnik ali rokodelce, priprosti delavec ali dninar vpraša, koliko ti je dolžen za storjeno mu uslugo, odgovoriš vedno le nič! Tvoja zasluga je, da se je v nekaterih občinah zemljiščni davek prav zdatno

znižal — in to ljudstvo vé! Ti si nesebičen dobrotnik našega ubogega ljudstva!

Tvoje iskreno rodoljubje, tvoja dobrodušnost, tvoja razumnost, tvoja neumorna delavnost in ponižnost, tvoja posnemanja vredna nesebičnost so torej napotili tvoje prijatelje prirediti današnji večer.

Da ti pa ta dan ostane v vednem spominu, da najde tvoje idealno delovanje vsaj nekoliko priznanja, prosimo te, da blagovoliš sprejeti v spomin na tvoje prijatelje ta mali znak ljubezni in hvaležnosti! (zlata ura z verižico). Naj ti kaže prav mnogo veselih ur! Tukaj v albumu pa najdeš slike tvojih prijateljev — ako bodeš otožen in žalosten, vzemi ga v roke in misli si: to so moji prijatelji, kateri z manoj čutijo, kateri z manoj delijo žalost in veselje — in gotovo bodeš vtolažen! — Bog te ohrani, dragi Kač, zdravega in ve-selega še mnoga leta! Živijo! — Ganenega srca se je potem g. Kač zahvalil za prireditev večera in za izročeni mu znak ljubezni. Drugega vam nimam dati, dejal je, kot svoje srce in svojo kri ter obljubo, vedno le delovati v prid naroda.

Napitnica je sledila potem napitnici, dokler se nismo prav židane volje razšli ob pozni uri.

Od Malenedelje. (Silvestrov večer). Vendar spet enkrat! Ali ni bilo prav veselo! Nocoj smo se enkrat zopet sporazumeli in prav veseli smo preživeli ta večer. Veselica naša se je vršila veselo. Peli smo razne pesmi. Gospod urednik! da vam povem, kaj tacega se zgodi malokje: da bi pevci — kmeti mladeniči — brez vaj pomnili po štiri, pet let vse pesmi, — to se vam gotovo še ni pripetilo. In vendar je pri nas tako. Oh, usoda! Zakaj nam ne daš koga, ki bi naše mladeniče prestvaril — in iz njih napravil velikansko pevsko društvo! — No, in kaj naj rečem o deklamacijah in o pozdravu, ki jih je govoril naš rojak g. Cvetko, ki je prišel iz daljnih Haloz nalašč k nam? Seveda — in kdo mi bo oporekal — je bilo vse tako lepo, da si lepšega vspeha ne more človek želeli. Kaj ne, gospoda, da ne pretiram!? — In gledališka predstava: „Eno uro doktor“, ki smo jo dali? Obilo smeja je vzbudila, in kakor sem videl tisti večer, se je vršila na občo zadovoljnost.

Ne, kaj tacega vidi Malenedelja malokdaj! Sicer je bila samo ena zastava razobešana, pa kaj, spežilo je in še vse druge neprilike so bile. In vendar je mnogo, mnogo občinstva prisostvovalo, — čast mu. Ta večer smo pozabili — jaz vsaj upam — vse, kar se je kedaj godilo med nami, in prav bratski smo se zabavali pozno v noč. Kaj ni to lepo? Moramo se gibati, moramo! Saj smo se dovolj bili za poštni pečat, in še zdaj ga nimamo (namreč slovenskega!) torej menim, — po vročem boju treba tudi nekoliko veselja! In to še celo ob koncu leta, ko puščamo za seboj dolgo dobo in nesemo s seboj le spomine — vesele in žalostne. In prav prijateljski se razveseliti ob koncu leta, si podati roke in si želeli „veselo novo leto“, bo menim nam tudi dovoljeno. „Naša želja, naša nada“ je, da se bomo ob letu in še seveda enkrat prej videli zopet ob taki priliki in se malo povesečili; pri tem je seveda potreba nekoliko onega čuta, ki ga imenujemo: narodni čut! — Kajti brez tega skoraj ne verjamem, da bo kdo šel k narodni veselici. Če ne zamerite, gospod urednik, bom vam nekaj prav tiho na uho povedal: pri Malenedelji imamo namreč jednega „velikanskega Nemca“, ki se sicer ne kaže preveč tako, — a je vendar nevaren, ker taka bolezen je — nalezljiva. Sicer pa se bomo o tem še pogovorili. Vi pa, dragi mi Malenedeljčani, le na narodni poti naprej, saj vidite, da se okoli vas že povsod širi ono grozno germanstvo pod vodstvom onega slovitega lastnika radinske slatine, ki se je — se mi zdi — zaprisegel, da bo pokupil celo deželo med Muro in Dravo; in v tej smo seveda tudi Malenedeljčani. Torej pozor! Postavite straže! Kaj pa je res z našo požarne brambo? Toda o tem več prihodnjič.

Iz Dunaja. (Poročilo o X. občnem zboru podpornega društva za slovenske visokošolce na Dunaju.) To društvo, ki je bilo ustanovljeno v spomin cesarjeve štiridesetletnice l. 1888, imelo je nedavno X. svoj občni zbor, h kateremu je došlo pred določeno uro dovoljno število udov, zanimajočih se za napredek tega društva v ko-

rist bednim mladim rojakom na dunajskih visokih šolah. Predsednik g. Pukl spominjal se je najprvo v tekočem letu umrlih mož, ki so društvo podpirali, odkar je počelo svoje delovanje. Eden izmed najbolj zasluženih za društvo, je letos umrl g. dr. Jarnej Zupanc, em. predsednik kranjske notarske zbornice itd. Ta je bil društveni ustanovnik, a razun tega je društvu vsako leto daroval večo vsoto. Drugi je za društvo zaslužen radi tega, da je bil njega podpornik od početka do svoje smrti in da je kratko pred svojo smrtjo v Kranju nabiral ter večjo vsoto poslal v dobrodelne društvene namene. To je g. Viktor Globočnik, c. kr. notar v Kranju in bivši deželni poslanec. Slava vrlima pokojnikoma! Društveni blagajnik monsignor Fr. Jančar je obširno opisal blagotvorno delovanje društvenega odbora. Iz velezanimivega tega poročila naj sledi sledeče: Društvo je prošlo leto napredovalo v dvojnem oziru: I. da so se pomnožili prispevki in II. da je društvo podpiralo več revnih slovenskih visokošolcev, nego druga leta. Med darovalci je v prvi vrsti slavni deželni zbor kranjski z 200 gld. To je jedini dež. zbor, ki je društvo ves čas podpiral ter tako društvu naklonil v 10. letih 2000 gld. Izmed ustanovnikov je prvega imenovati premil. kneza in škofa lavantinskega, dr. Mihaela Napotnika, ki je društvo podpiral vsako leto. Mariborski Slovenci stojé na čelu onih, ki so društvu vsako leto darovali večjo svoto. Za to ima največ zaslug neumorno delujoč mariborski rodoljub g. Fr. Dolenec, trgovec v Mariboru, ki je vsako leto nabiral ter na ta način v desetih letih društvu nabral čez 800 gld. Bivše leto so mariborski Slovenci darovali 118 gld. 50 kr., pokojni Viktor Globočnik je v Kranju nabral 62 gld., gosp. drž. posl. V. Pfeifer nabral je v Krškem 41 gld., Fr. Novak, sedanji predsednik „Slovenije“ je v Idriji nabral 32 gld., g. Ivan Škerlj, c. kr. dež. sod. svetnik v Novem Mestu, poslal je društvu v imenu „Narodne čitalnice“ polovico čistega prihodka s pomočjo visokošolcev prirejene veselice 24 gld. 45 kr.

V spomin vladarjeve 50letnice so društvu pristopili kot ustanovniki: Društveni predsednik g. Jakob Pukl, s 50 gld., vč. g. dr. France Sedej, kanonik itd. v Gorici, s 50 gld., in g. Urban Zupanc v Ljubljani, s 50 gld. Dohodkov je društvo letos imelo 1869 gld. 95 kr.; od teh pripada k osnovni glavnici 150 gld., katera letos iznaša 4890 gld. 68 kr. Razpoložna glavnica znašala je letos 1719 gld. 95 kr. Vseh stroškov je društvo imelo 1576 gld. 22 kr. V 10. sejah se je podpor razdelilo 1476 gld. 50 kr. med 58 dijakov v 293 slučajih. Podpor v denarju je bilo 885 gld., in 2366 obednic po 25 kr. Upravni stroški znašali so 99 gld. 72 kr. Po študijah je bilo med podpiranci: 29 juristov, 7 medicincev, 9 filozofov, 10 tehnikov, 1 slušatelj umetne obrtne, 1 vinarske šole, 1 kiparske akademije. Po deželah je bilo 44 iz Kranjske, 9 iz Štajarske, 4 iz Primorske in 1 iz Koroške. V desetih letih je društvo razdelilo 10.394 gld. 46 kr. — G. dr. J. Hočevnar poroča v imenu revizorjev, da so računi v najboljšem redu, ter predlaga, da se društvenemu blagajniku vč. g. dr. monsign. Fr. Jančarju za trudapolno in požrtvovalno delovanje izreče najtoplejša zahvala. Vsprejme se jednoglasno. Predsednik Pukl omenja, da je društvo žalibog izgubilo zelo delavno moč namreč vč. g. dr. Sedeja, ki je imenovan kanonikom, preselil se v Gorico. Osem let je omenjeni, gospod bil za društvo neumorno delaven, tako, da ga je društvo imenovalo častnim udom. Govornik predlaga, da se tudi danes zbor spominja blagega dobrotnika ter da se najtoplejša zahvala zabilježi v zapisnik. Sprejme se jednoglasno. Monsignor Franc Jančar predlaga, da se za izvanredne zasluge za društvo v teku desetih let društvenega obstanka imenuje častnim udom gospod Franc Dolenec, trgovec v Mariboru. Predlog je bil vsprejet jednoglasno. Pri volitvah bil je na predlog g. dvornega in sodnega odvetnika dr. Seshuna dosedanji predsednik g. J. Pukl, jednoglasno predsednikom in gosp. dr. Fr. Vidic, c. kr. urednik drž. zak., jednoglasno tajnikom izvoljen. Ves drugi odbor je ostal kakor lani. Časnikom in vsem, ki so v prosep društva kaj storili, izrekel je zbor iskreno zahvalo.

Narodno-gospodarske novice.

Težnje kmetijskega gospodarstva in sredstva za njih olajšavo.

Cene naj se ravnaajo sporedno s poprašenjem po njih vrednosti za porabo, naj pa na vsak način presegajo troške za pridelovanje.

Umetno zvišanje ali znižanje ponudbe, kakor je to pri diferenčni igri obično, preveč neugodno vpliva na pridelovalca pa tudi na kupovalca. Prodajalec trpi, ker se mu roba preslabo plačuje, kupovalec n. pr. meščan, delavec pa, ker mora za svoje nujne potrebščine primerno robo previsoko plačevati. Bolj neposredno trženje med pridelovalcem in povživalcem bode obema koristilo. To je pa le zopet mogoče, ako se kmetovalci združijo, ako osnujejo zadrage. Za uspešno napredovanje kmetijstva so torej neobhodno potrebne take zadrage, ki se bavijo s pridelovanjem, posebno pa še take, ki se bavijo s prodajo in umnim izkoriščenjem pridelkov. Da bi se le kmetovalci otresli nevtemeljenih predsodkov in resno prevdarjali o napravi tacihi zadrugi, ki so se pokazale v mnogih drugih krajih kot silno blagodejne. Seveda se morajo take zadrage tudi le s trdnim namenom snovati, da bodo res kaj storile. Poskus osnovati le teoretično, papirnatu zadrugo, spravlja zadrage ob dobro ime. Kar se tiče tehnike tacihi zadrugi, morajo biti ne samo pod dobrim, nego izvrstnim tehničnim vodstvom.

Kjer ne deluje zadruga, tam naj skuša vsak posameznik v tem razmerju kolikor se mu izplača, da napravlja proizvode v najboljši kakovosti, da za pridelovanje namenjeno tvarino kar najboljše izkorišča. Da si pridobi kupce so na razpolaganje razna sredstva, tako: sejmi in trgi, n. pr. že starodavni živinski sejmi.

Kmetijskih razstav naj bi se kmetovalci močno vdeleževali. Te pridobijo umnemu pridelovalcu dober glas, pa tudi lahko obširne trgovske zveze. Inseriranje (oglas) v časopisih je za prodajo velikanskega pomena in je treba za to precej denarja izdati. Večja podjetja pomagajo si tudi s potovalci.

Mešetarji, najboljše zapriseženi, bi bili za prodajo kmetijskih pridelkov tudi velikega pomena. Gledé sadja mešetarji tako srednještajarsko sadjarsko društvo z velikim rastočim vspehom, ki bode sadjarjem v veliko korist.

Dražbe pri pridelovalcu so posebno pri prodaji vina v rabi in sicer tudi z izvrstnim vspehom. Te se morajo seveda poprej priporočilno objaviti, da pride mnogo kupcev. Najbolje da se 2—3 dni poprej roba poskuša in ponuja in še le potem dražbeno prodaja. Spretni cenilci nastavijo cene. Posredovanja večjih podjetij pa najboljše da prevzamejo zadrage. To velja n. pr. o vinu. Vinarska zadruga more prevzeti nalogo vinske trgovine, katere naloge posamezni vino gradnik nikakor ne zmora.

Da bode kmetovalec tudi svoje kupce trajno obdržal, naj se že pri pridelovanju ne ravna samo po lastnem, temveč po ukusu kupcev, naj torej na vso moč skuša ta ukus spoznati in mu ustrezati. Nadalje pa je potrebna stroga poštenost. Kjer se po vzorcu prodaja, ne sme biti prava pošiljatev najmanj slabša kakor je bil vzorec. Na ta način si marsikateri v preveliki lakomnosti za hip mali dobiček steče, za prihodnost pa si svojo kupčijo uniči. Pri prodaji naj pa prodajalec ne prodaja svojih pridelkov za nižjo ceno kakor imajo vrednost za njegovo lastno porabo. Pri nizkih cenah žita, pa znabiti višjih cenah mesa, mleka itd. ne bode umestno zrnja prodajati, ker mogoče, da se bolje izplača doma za krmiljenje živine. Ako se mu ponuja za kg. jabolk n. pr. 5 kr. pa jih zamore, doma, ako dela mošt iz njih, po 7 kr. izkoristiti bi tedaj nespametno ravnal, ko bi jih po tej ceni prodal. Ako se mu ponuja za sveže grozdje, ki bi dalo slabšo kakovost vina za kg. 30 kr., a za liter takega vina pa morda le 20 kr., bode rajši sveže grozdje prodal.

V takih slučajih se bode kmetovalcu računanje in pametno prevdarjanje vedno izplačalo.

Pod pridelovalnimi troški naj ne prodaja. Prideljuje naj torej pridelke, pri katerih se nima odveč tekmovanja bati, ki bi preveč potisnilo

ceno. Ni dobro biti siten pri prodaji, kajti kupec rad potem ceno potisne, češ, saj mora hitro prodati. Ako ni ponudba, tekmovanje preveliko in pa, ako je vrednost predmeta za porabo kupcu velika, bode že rad primerno ceno obljubil. Seveda se ravna cena tudi po zmožnosti kupca za plačevanje. Vsled tega naj tudi kmetovalec kupcem, ki njegove pridelke rabijo, privoščji, da jim dobro gre, kajti kupovanje je le tako dolgo mogoče, dokler zamorejo kupci plačevati.

Naj jih v svojo korist preveč ne skubi, kakor so to n. pr. sedaj agrari na Nemškem storili s prepovedjo uvažanja živine iz inozemstva. Z izgovorom, da se prepreči vpeljanje kuge, se je meja naši živini zaprla, cene živini so na Nemškem neznano poskočile in vsled tega silna dražinja mesa. Kmetovalci imajo svoj dobiček, a drugi sloji vsled tega zelo trpijo, a se bodo že na kak način maščevali nad kmetovalci. Previsoka cena vina spravi kupujoče občinstvo na druge pijače, n. pr. žganje, pivo, a vino se opušča. Ko pa se vina zopet več pridelja, kakor je omejena potreba, potem pa cene na mah zelo padajo, ker občinstvo, ki se je drugim pijačam privadilo, se ne vrne tako naglo k vinu. Najvišja cena pridelkov naj bi bila torej zmožnost kupca plačati in vrednost porabe za njega, najnižja pa pridelovalni troški pridelka.

Najnižji pridelovalni troški robe imajo velik vpliv na ceno pri prostem tekmovanju. V prejšnjih časih, predno je bil promet tako olajšan, da se je roba po ceni hitro in po celem svetu razvažala, se je n. pr. pridelovalo vino še za to pridelovanje zelo neugodnih krajih. Pridelovalni troški so bili tedaj veliki, pa se je za vino tudi temu primerna cena plačevala. Sedaj pa pride vino iz krajev, kjer ceneje in bolje pridelujejo v iste neugodnejše kraje po isti ceni, kakor se tam vino prideluje ter se zna pri vinu iz južnih krajev še lep dobiček doseči. Iz tega sledi, da naj vsak kraj le iste pridelke prideluje, katerim so krajevne razmere ugodne, ki zahtevajo najnižje pridelovalne troške. In kjer je že kraj posebno pripraven za pridelke, kakoršni rastejo v malokaterih krajih, n. pr. posebno ugodne vinske gorice itd., dá se doseči posebno velik vspeh.

(Dalje prihodnjič.)

Zveza slovenskih posojilnic v Celju je razposlala vsem štajerskim slovenskim posojilnicam naslednjo okrožnico:

«Slavno načelstvo!

Slovensko akademično društvo „Slovenija“ na Dunaju se je obrnilo vsled sklepa svojega zadnjega običnega zbora med drugimi tudi na nas s prošnjo, da bi „Zveza“ blagovolila posredovati pri slavnih v njej stoječih štajerskih posojilnicah, da sklenejo sledeče:

a) Štajerskim visokošolcem slovenske narodnosti na dunajskih visokih šolah, katerih število znaša na leto povprečno 15 oseb, dovoli se v svrhu njih sprejema v dunajsko dijaško bolniško društvo (Verein zur Pflege kranker Studierender in Wien, Protector Se. Majestet Kaiser Franz Josef I.) primerni letni donesek. b) Dovoljeni prispevki pošiljajo se slavnim „Posojilnici v Celji“, ki je naprosena nabirati za ad hoc ustanovljeni sklad od vseh slavnih okrajnih zastopov ter slavnih posojilnic na Spodnjem Štajerskem v ta namen dovoljene zneske in od nabrane svote plačevati slovenskim visokošolcem slovenskega Štajerja vstopnino v imenovano bolniško društvo, katero bode vsakokratno število vstopniških dijakov slavnih „Posojilnic v Celji“ poprej naznanjalo. c) Dovolj se nadalje že za II. tečaj tekočega šolskega leta polovica letnega prispevka.

V ožigled slabemu gmotnemu stanju slovenskega dijaštva, posebno pa onega iz Spodnjega Štajerja, pohajajočega dunajske visoke šole, zlasti vseučilišče, katerim visokošolcem v največ slučajih nikakor ni mogoče pristopiti na lastne stroške prekoristnemu dijaškemu bolniškemu društvu in z ozirom na mogoče slučaje obotlosti in vsled tega še prekarnejšega položaja med našimi visokošolci; nadalje z ozirom na to da plačujeta njih kranjskim in koroškim tovarišem vstopnino v imenovano bolniško društvo slavnih deželni odbor kranjski, ozir. društvo Korošcev na Dunaju, priporočamo Vam predleženo prošnjo akademičnega društva „Slovenija“, katero je središče dunajskega slovenskega dijaštva, prav toplo in prosimo i mi, da sklenete prispevati za napominani sklad primerni letni donesek, vsaj kakih 5 gld., ter da privoljene prispevke pošljete ali nam ali pa posojilnici v Celji. Ob enem pa prosimo, da po svojih močeh podpirate slovensko dijaštvo sploh, bodisi prispevki raznim dijaškim kuhinjam, bodisi na kak drug način in da se istotako spominjate naših visokošolcev v Gradcu, kateri so združeni v društvu „Triglav“.

Loterijske številke.

Gradec 7. januarja 1899: 15, 52, 6, 22, 7
Dunaj „ „ „ 13, 28, 29, 82, 34

Koledar.

Petek (13.) Osmina sv. 3. kraljev; Hilarij, škof. — Sobota (14.) Feliks iz Nole. — Nedelja (15.) 2. po razglasenji Gosp. Ime Jezusovo. — Ponedeljek (16.) Marcel, p. m.; Honorat, škof. — Torek (17.) Anton, pušč.; Sulpicij, škof. — Sreda (18.) Sv. Petra stol.; Priska muč. — Četrtek (19.) Kanut, kralj; Agricij, škof. — Prvi kratec dne 18. ob 5. uri 41 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 14. jan. v Poljčanah, pri Sv. Filipu, v Brežicah. Dne 16. v Arnožu. Dne 17. v Petrovčah, St. Petru v Zgornji Radgoni, v Kapelah. Dne 18. v Imenem. Dne 19. v Turniščah. Dne 20. v St. Lenartu v Slov. gor., Malem Rodnu. Dne 21. v Teharjih, Poljčanah, Brežicah. Dne 22. v Braslovčah. Dne 23. na Bizeljskem.

Javljam prebitko vest, da je Vsegamogočni rešil zemeljskih muk in trpljenja gospoda

Avguſt Homann-a

večletnega uradnika umetnega paromlina na Hudi pri Celji, po dolgi mučni bolezni danes dne 12. t. m. v 29. letu starosti.

Pogreb bode v soboto dne 14. t. m. ob 4. uri popoldne na okoliškem pokopališču celjske okolice.

Sv. maše za dušnice služile se bodo v farni cerkvi sv. Danijela v Celji

Blag mu spomin!

V Celji, dne 12. januarja 1899.

Peter Majdič

posestnik paromlina.

(18) 1

Prošnja.

Za smrt bolni obrtnik iz celjske okolice, v veliki bedi, brez pomoči, obrača se do usmiljenih src s ponižno prošnjo za malo podporo. — Darove sprejema upravništvo našega lista, ki jih bode točno oddalo revežu.

Prodajalka

ne premlada, zmožna tudi šivanja, se pod ugodnimi pogoji sprejme takoj v večjo trgovino s konfekcijskim in drobnim blagom. Več pove upravništvo tega lista.

Vabilo

k občnemu zboru posojilnice na Dolu (Hrastnik), registrovane zadrage z neomejeno zavezo, kateri se vrši v ponedeljek dne 23. prosinca 1899

ob 3. uri popoldne v posojilnični sobani.

DNEVNI RED:

1. Poročilo načelstva in potrjenje letnega računa. 2. Posvetovanje in sklepanje o razdelitvi čistega dobička. 3. Volitev načelstva in računskih pregledovalcev. 4. Slučajni predlogi.

Na Dolu, dne 7. prosinca 1899.

Načelstvo.

Dva velika posestva

v Št. Pavlu v Savinjski dolini, eno z usnjarijo, mesarijo in krčmo, drugo s pekarijo, krčmo in kovačijo, pri katerih je tudi več travnikov, njiv in gozdov, sta iz proste roke prodati.

Kupnina se lahko vknjiži in ni za izplačati. Več pove lastnica Marija Vezjak, Št. Pavl v Savinjski dolini. (16) 3—1

Bernhardinski pes

zelo velik, belorumeni pegast, sluša na ime „Pary“ ter nosi ovratnik z graško marko, je utekel pretečeno nadeljo od Braslovč proti Celju. Kdor ga ujame, naj ga odda pri graščinskem oskrbništvu Žovnek pri Braslovčah, kjer dobi zanj prav lepo nagrado. 2—1

Trgovina

Dragotina Hribarja v Celji

sprejema v naročevanje različne pečate iz kavčuka in mesinga, nadalje vignete za pisma in steklenice, po najnižjih cenah.

60.000	cepljenih trt	60.000
60.000	vsake vrste proda po nizki ceni	60.000
60.000	Jože Janežič	60.000
60.000	na Bizeljskem	60.000
60.000	pri Brežicah. (15) 8—1	60.000
60.000	60.000	60.000

Razglas.

Štajarski dež. odbor je sklenil v svrhu strokovnega izvežbanja viničarjev v pridelovanju ameriškega trsa tudi leta 1899 vzdrževati po svojih strokovnjakih po jedni viničarski natečaj in sicer na:

1. dež. sadje- in vinorejski šoli v Mariboru;
 2. dež. viničarski šoli v Lipnici in
 3. centralni trsnici na Sp. Bregu pri Ptuj.
- Ti natečaji se pričnejo s 15. februarjem ter se zaključijo s 15. decembrom 1899.

V Mariboru se bo sprejelo 1899 leta 12, v Lipnici 20 in v Sp. Bregu tudi 20 mladih po sestnikovih in viničarjevih sinov. Ti dobodo tam prosto stanovanje, vso brano ter vrh tega mesečno plačo 4 gld.

Izvežbanje v teh natečajih je v prvi vrsti praktično, in le v toliko tudi teoretično, v kolikor je to neobhodno potrebno za predelavce in samostojne viničarje.

Ob sklepu natečaja dobi vsak obiskovalec spričevalo o njegovi uporabi.

Za vsprejem v katerega teh natečajev se imajo prosilci najpozneje do 25. januarja 1899 vsak pri dotičnem zgoraj imenovanem zavodu osebno predstaviti ter imajo seboj prinesiti:

1. koleka prosto prošnjo za vsprejem,
2. dokaz prekoračenega 17. leta,
3. npravnstveno spričevalo, ki mora biti potrjeno od župnega urada,
4. zdravniško spričevalo, da ne trpi prosilec na kakšni nalezljivi bolezni in
5. odpustnico ljudske šole.

Pri vstopu se morajo prosilci zavezati, da bodo ostali od 15. februarja pa do 15. decembra 1899 nepretrgano v natečaju ter da bodo slušali vse vredbe dež. strokovnjake glede izvežbanja. Gradec, dne 1. januarja 1899.

(8) 2-2

Štajarski dež. odbor.

Najboljše strune

za gosli, kitaro, tamburico ali citre so za dobiti v trgovini

Drag. Hribar-ja v Celji

Rotovška ulica št. 2.

Ameriške trte

ukoreninjene in rezanice
(11) 2-1 vrste

Portal in Mentikola

kakor tudi trtne cepiče iz neoku ženega kraja prodaja

Franc Pečar

načelnik

v Rimskih toplicah, Spodnje Štajersko.

Lepa hiša

z ali brez zemljišča v trgu Šoštanj, pripravna za vsakršno obrt, prodaja se pod ugodni m pogojem. Več pove

Mihael Golob

v Šoštanju pri Celji. (14) 2-1

„Slovanski Svet“

ki izhaja na Dunaju po dvakrat na mesec na 16 velikih straneh, nastopa sedaj svoje dvanajsto leto. List dokazuje potrebo vvedenja nacionalne avtonomije za vsak narod v Avstro-Ogrski, dalje potrebo kulturnih vezij med Slovani, in sicer potom cirilometodijske cerkve in občaslovskega jezika v skupni slovanski literaturi, torej tudi jedne in iste azbuke ali cirilice za vse Slovane. Politiška in aktualna vprašanja presoja s stališča občaslovskega interesa, obsoja duvalizem v vseh pogledih in za historična državna prava, a le pod uslovjem, da se izvrši poprej nacionalna avtonomija. Obvešča čitatelje o kulturnem in pol. delovanju vseh slovanskih narodov. Leta 1899 bode razpravljala tudi načela socializma in kritične socialne ekonomije. — „Slov. svet“ stane za celo leto 5 gld., za učitelj. in dijaštvo 4 gld., za četrt leta 1 gld. 25 kr., ozir. 1 gld. Naročnina se pošilja upravištvu „Slovanskega sveta“ na Dunaj, IX. Eisengasse 13. (3) 3-2

Naznanilo.

Uljudno naznanjam, da sem se preselil iz Gaberjev pri Celji na Breg v občinsko hišo celjske okolice št. 18. Se priporočujem za obilo porabo moje osebe pri dimnikarski obrti, — obljubim točno in vestno delo.

Z velespoštovanjem

Franc Petaus

dimnikarski mojster.

3-2

KAROL GREGORIČ

posestnik vinogradov in vinotržec

Celje o Graška cesta št. 22 o Celje v nekdanjem Konviktnem posloju

uljudno naznanjam, da sem zopet pričel trgovino z vinom, ter priporočam čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo vsakovrstnih pristnih vin od 18 do 30 kr. liter.

Z velespoštovanjem

Karol Gregorič.

Vožne karte in tovarni listi v

AMERIKO.

Kralj. belgijski poštni parnik

Red Star Linie iz Antverpna naravnost v Novi Jork in Filadelfijo. Koncesijovana od vis. c. kr. avstrijske vlade. Pojasnila daje Red Star Linie. Dunaj IV. Wienergürtel 20 ali pa Julij Popper, Bahnstr. 8, Innsbruck.

Zahvale.

Spoštovani gospod!

Zahvaljujem Vas, ker ste mi poslali tako izvrstno zdravilo proti kašlju in prsoboli. Porabil sem jedno steklenico trpotčevega soka, pa sta mi kašelj in prsobol skoro prenehala. Pošljite mi takoj še 3 steklenice Vašega izvrstnega trpotčevega soka ter zraven tudi 2 zavoja čaja proti kašlju. Z velespoštovanjem

Vaš hvaležni

Jakob Suppan.

V Divači, dne 19. vinotoka 1897.

Trpotčev sok (Spitzwegerich-Saft), kateri deluje tako izvrstno zoper kašelj, prsobol, hrip, težkemu dihanju pa tudi za stare bolečine, dobiva se vedno svež v lekarni k Zrinjskomu, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naj vsakdo pazi na varstveno znamko, ker le oni trpotčev sok je iz moje lekarne, ki ima na steklenici sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega.

Cena steklenici trpotčevega soka z natančnim navodilom o uporabi je 75 krajcarjev.

Zraven trpotčevega soka je tudi dobro rabiti gorski čaj proti kašlju.

Cena jednemu zavoju gorskega čaja proti kašlju z natančnim navodilom je 35 kr.

Prvo kakor drugo se pošilja vsak dan po poštne povzetju. Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in za zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOČIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Čenjeni gospod lekarnar!

Pred kratkem časom sem si naročil od Vas jedno steklenico krepilnih švedskih kapljic, one so meni in mojim znancem tako dobro pomagale, da se Vam moram za to dobro zdravlilo najtopleje zahvaliti. Blagovolite mi za moje znance še poslati tri steklenice po 80 kr. po poštne povzetju.

S spoštovanjem

Vid Zanič

Modruš, dne 26. maja 1898.

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporočam častiti duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Proti božičnim praznikom kupim vsako množino pitanih kapunov. Gospodinje, glejte torej, da boste začele pravočasno pitati, lepši ko bodo, dražji jih bodem plačal. — Nadalje kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsake vrste sadje, tudi divji kostanj vsake množine, sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretin. Kupim tudi suhe gobe, orehe, suhe in sveže hruške, želod itd., vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. duhovnikom naznanjam, da imam vsakovrstne pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

(293) 52-13 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Slov. skladni in stenski koledar

1899

priporoča

Drag. Hribar

v Celji.

Skladni koledar velja 60 kr. s pošto 5 kr. več.

Stenski koledar velja 25 kr. s pošto 3 kr. več.

Dobi se tudi pratika na debelo in drobno.

Prave krepilne švedske kapljice delujejo izvrstno proti vsem žledčevim boleznim, pospešujejo prebavljenje, čistijo kri, krepčajo želodec. Po teh kapljicah se izgubi vse bolezni v želodcu in črevah ter se dobi dober tek. Paziti je treba na varstveno znamko, ker le one krepilne švedske kapljice so iz moje lekarne, ki imajo na steklenici sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega.

Cena jednemu steklenici krepilnih švedskih kapljic z natančnim navodilom je 80 kr. Pošilja se vsak dan po poštne povzetju. Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in za zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOČIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naročila, ki znašajo 5 gld. in več pošilja se poštne prosto.

Vrlo spoštovani gospod!

Moja žena je ležala tri mesece vsled trganja po udih in kostoboli. Ko pa je začela rabiti Vaše „mazilo proti kostoboli“ ustala je že po treh dneh, a danes pa, hvala Bogu, hodi. Zahvaljujoč se Vam na tem izvanrednem mazilu ostajam pokoren sluga

Bartol Lisički.

V Strmcu pri Stubici, dne 22. travna 1898.

Mazilo proti kostoboli (Fluid) je vrlo dobro zdravilo proti trganju v kosteh, revmatizmu, bolečinam v križu, proti prehlajenju, pri prepihu itd. Mazilo krepki izmučene žile, ter pomaga starim, ki trpijo na slabosti v nogah.

Vsaka steklenica mora biti prevedena z varstveno znamko, t. j. s sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega, ker samo ono mazilo je iz moje lekarne, koje nosi to varstveno znamko na steklenici. Cena jednemu steklenici mazila proti kostoboli z natančnim navodilom je 75 kr. Razpošilja se vsak dan po poštne povzetju.

Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in za zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOČIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.